

Poetul național Mihai Eminescu (1850-1889)

† ANDREI

Arhiepiscopul Vadului, Feleacului și Clujului,
Mitropolitul Clujului, Maramureșului și Sălajului

Preocupările spirituale ale lui Mihai Eminescu

Le 15 ianuarie se împlinesc 170 de ani de la nașterea poetului Mihai Eminescu. Omul acesta este reprezentantul prin excelență al Culturii române. De aceea s-a fixat pe 15 ianuarie Ziua Culturii Naționale.

Mihai Eminescu a avut preocupări spirituale deosebite. În zadar propaganda comunistă de dinainte de 1989, folosindu-se de poezia „Împărat și Proletar”, dorea să-l facă necredincios. Voi aduce câteva exemple din care reiese că a fost un om cu preocupări de natură spirituală.

Întâi de toate voi spune că Mihai Eminescu era preocupat de rugăciune. Rugăciunea adresată Maicii Domnului este de o gingășie aparte: „Crăiasă alegându-te / Îngenunchem rugându-te, / Înălță-ne, ne mântuie / Din valul ce ne bântuie; / Fii scut de întărire / Și zid de mântuire / Privirea-ți adorată / Asupra-ne coboară, / O, maică precurată / Și pururea fecioară, Marie!”¹.

Apoi trebuie știut faptul că trei dintre mătușile poetului, surorile Raluței Iurașcu, au fost călugărite la Mănăstirea Agafton: Fevronia, Sofia și Olimpiada. Eminescu le cerceta și este consemnat faptul că „aceste trei călugărițe au dat o educație deosebită nepotului lor, Mihai, care poposea adesea la chiliile lor și se îndeletnicea cu scrisul și cititul”².

Gheorghe Vlăduțescu, referitor la credința lui Eminescu, scria: „Cu faptul de a se fi aplecat reflexiv, ca dinspre teologie, asupra credinței, presupuziția pare încă mai posibilă ca adevăr prin aceea că, mistuit pe dinlăuntru de durerea și iubirea de Absolut, mistic, pentru că poetul, în genere, este al Ascunsului, Eminescu, pe cât era în stare de poeticitate pură, era și în aceea de credință pură. Credea total, fiind poet total”³.

Atașamentul lui Mihai Eminescu față de Biserica Ortodoxă era unul deosebit, numind-o „Maica spirituală a neamului românesc”. În ziarul „Timpul” făcea această afirmație: „Biserica lui Matei Basarab și a lui Vaarlam, Maica spirituală a neamului românesc, care a născut unitatea limbei și unitatea etnică a poporului, ea, care domnește puternică dincolo de granițele noastre, e azilul de mântuire națională în țări unde românul nu are stat...”⁴.

Noi, românii, cu spiritualitatea noastră ortodoxă, suntem puntea de legătură dintre Apus și Răsărit. Afirmația capătă vigoare acum, când facem parte din Uniunea Europeană. Iată ce zice Eminescu: „Noi, popor latin de confesiune ortodoxă suntem în realitate elementul menit a încheia lanțul dintre Apus și Răsărit; aceasta o simțim noi înșine, se simte în mare parte de opinia publică europeană, aceasta o vom și face. Oricât de adânci ar fi dezbinările ce s-au produs în timpul din urmă în țara noastră, când e vorba de legea părinților noștri, care ne leagă de Orient, și de aspirațiile noastre, care ne leagă de Occident... vrăjmașii, oricare ar fi ei, ne vor găsi uniți și tot atât de tari în hotărârile noastre ca și în trecut”⁵.

Academicianul Zoe Dumitrescu-Bușulenga, Maica Benedicta de mai târziu, spune că Eminescu i-a dat limbii române accente de limbă sacră. Într-o prefață la un volum de poezii scria despre el: „Ieșit din consonanța unor condiții de destin istoric național și de determinări individuale, artistul acesta a dat lumii o operă de sinteză uimitoare, în care se interferează, filtrate prin sита geniului său național și topite în limba română căreia i-a dat accente de limbă sacră, răsăritul și apusul, nordul și sudul”⁶.

Zoe Dumitrescu-Bușulenga avea un adevărat cult pentru Eminescu, rețin asta din întâlnirile noastre, după cum și Ioan Alexandru îl prețuia în mod deosebit. La sfârșitul prefeței sale, Maica Benedicta va încheia așa: „Ceea ce a încercat într-un fel unic artistul a fost să exprime totul prin geniul său, geniul poporului român, printr-o lucrare neprecupețită, de proporții uriașe, care trebuie, în gândul său, să-l facă o modestă verigă între înaintași și prezent”⁷.

Aceste preocupări spirituale ale lui Eminescu ar fi de dorit să ne influențeze și pe noi care trăim într-o lume secularizată.

¹ Mihai Eminescu, *Poezii-proză literară*, vol. II, Cartea Românească, 1978, p. 37.

² Ioanichie Bălan, *Pateric românesc*, Editura Arhiepiscopiei Dunării de Jos, Galați, 1990, p. 492.

³ Lect. Univ. Dr. Gheorghe Angheliescu, *Universul religios a lui Mihai Eminescu*, Editura Științifică, București, 1997, p. VI.

⁴ Ziarul „Timpul” (V), 14 august 1892, în „Opere”, vol. XIII, p. 168-169.

⁵ Mihai Eminescu, *Opere Politice*, Vol. III, Editura Timpul, Iași, 1999, p. 276.

⁶ Mihai Eminescu, *Poezii*, Editura Eminescu, București, 1984, p. 5.

⁷ *Ibidem*, p. 31

DIN SUMAR:

- **Comunicate**.....(p. 2)
- Aniversarea Episcopului-Vicar Vasile Someșanul, la împlinirea a 71 de ani – **DARIUS ECHIM**.....(p. 2)
- Sfinții închisorilor – **ALEXANDRU NEMOIANU**.....(p. 3)
- Moș Dobri Dobrov, cerșetorul lui Hristos – **ARHIM. BENEDICT (VESA)**... (p. 5)
- Decernarea titlului de „Cetățean de Onoare”
Domnului Prof. Dr. Mircea Gelu Buta – **ANA-MARIA BĂRZ (FETTI)**... (p. 6)
- Iubirea milostivă și
Filantropia creștină – **PROTOS. VISARION (PAȘCA)**(p. 7)
- Părintele Vasile Beni, 10 ani de slujire a Cuvântului,
în Biserica din inima Bistriței – **MENUȚ MAXIMINIAN**.....(p. 8)
- Jurnal (1996) – **DR. NICOLETA PĂLMARU**.....(p. 12)

Comunicat

Noi hotărâri ale Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române

In ziua de 16 decembrie 2019, în Sala Sinodală din Reședința Patriarhală, sub președinția Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, a avut loc ședința de lucru a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în cadrul căreia a fost aprobat documentul care include toate modificările Statutului pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române adoptate de Sfântul Sinod în perioada 2008-2019.

De asemenea, a fost aprobat textul consolidat al Statutului pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române, care conține toate modificările și completările aprobate de Sfântul Sinod în perioada 2011-2019.

Aceste două documente vor fi transmise, spre recunoaștere, Secretariatului de Stat pentru Culte, urmând ca textul aprobat al prezentului Statut să fie publicat în Monitorul Oficial.

De asemenea, Sfântul Sinod a exprimat grija și preocuparea Bisericii pentru sprijinirea eparhiilor din diaspora română.

Biroul de Presă al Patriarhiei Române

Aniversarea Episcopului-Vicar Vasile Someșanul, la împlinirea a 71 de ani

Darius Echim

In prima zi a Anului Nou, miercuri, 1 ianuarie 2020, când Biserica Ortodoxă prăznuiește Taierea-împrejur cea după trup a Domnului și pe Sfântul Ierarh Vasile cel Mare, la Catedrala Mitropolitană din Cluj-Napoca, a fost săvârșită Sfânta Liturghie arhierescă, urmată de un moment aniversar dedicat Preașfințitului Părinte Vasile Someșanul, Episcopul-Vicar al Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului, care a fost gratulat cu ocazia aniversării a 71 ani de viață, precum și a prăznuirii Sfântului Vasile cel Mare, ocrotitorul spiritual al Preașfinției Sale.

Cu această ocazie, la finalul slujbei, Înaltpreașfințitul Părinte Andrei, Arhiepiscopul Vadului, Feleacului și Clujului și Mitropolitul Clujului, Maramureșului și Sălajului, a vorbit despre personalitatea Preașfințitului Părinte Vasile Someșanul. De asemenea, i-a adresat un mesaj de felicitare și i-a dăruit o icoană cu Sfântul Ierarh Vasile cel Mare, Arhiepiscopul Cezareei Capadocii, precum și un aranjament floral.

„În mod deosebit, în această zi, când Preașfințitul Vasile își sărbătorește onomastica, dorim ca, din tot sufletul, să-i aducem o gratulare, pentru că o merită. Cuvântul cel mai potrivit din Sfânta Scriptură, pe care îl găsim potrivit la această sărbătoare a Preașfințitului Vasile, îl luăm din Evanghelia după Matei, l-a spus Domnul Hristos: „Învățați-vă de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima” (Matei 11, 29). Așa a fost toată viața Preașfințitului Părinte nostru Episcop Vasile – blând și smerit cu inima. Mai mult, din blândețea, din bunătatea și mărinimia Preașfinției Sale a făcut parte foarte multor credincioși, pe care i-a mângâiat, i-a îmbărbătat, i-a întărit și i-a ajutat atunci când aveau mai mare nevoie. (...) Și dacă a trecut prin încercări, a știut să ne învețe pe noi cum se trece atunci când Dumnezeu îngăduie să vină și o

încercare. Mare este prețuirea noastră și îl rugăm pe Dumnezeu să-l țină ani mulți și buni!”, a spus Mitropolitul Andrei.

Totodată, în semn de apreciere și recunoștință pentru întreaga activitate pastorală, misionară și social-filantropică desfășurată în cele două județe ale eparhiei: Cluj și Bistrița-Năsăud, Preașfințitul Vasile a primit *Diplome de Excelență* din partea Guvernului României și a Instituției Prefectului județului Cluj, reprezentate prin prefectul Mircea Abrudean; a Consiliului Județean Bistrița-Năsăud, reprezentat prin vicepreședintele Vasile Puica; și a Primăriei municipiului Cluj-Napoca, reprezentată prin consilierul superior Laurențiu Rotar, de la Biroul învățământ, cultură, culte, sport și societate.

Preașfințitul Părinte Vasile Someșanul, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Clujului, își serbează în 30 decembrie ziua de naștere, iar pe 1 ianuarie onomastica, avându-l ocrotitor spiritual pe Sfântul Ierarh Vasile cel Mare.

Biografie

Preașfințitul Vasile Flueraș s-a născut în data de 30 decembrie 1948, în orașul Cluj-Napoca, din părinții Constantin și Rozalia Flueraș, credincioși și muncitori, familie ce își avea „rădăcini adânci” în satul Mănăștur (azi cartierul clujean cu același nume – Mănăștur). A urmat școala generală în Mănăștur (1955-1962), Școala profesională „16 Februarie” din Cluj (1962-1965), la absolvirea ei angajându-se la Uzina „16 februarie”. În paralel a urmat cursurile serale la Liceul Nr. 12 din Cluj (1965-1971), unde a obținut și Bacalaureatul.

În anul 1972 s-a înscris la Institutul Teologic de grad Universitar din Sibiu (1972-1976), unde în 1976 a obținut și licență în Teologie, cu lucrarea: „Probleme sociale în scrierile Părinților Capadocieni”, la catedră de Bizantinologie, sub îndrumarea pr. prof. dr. Teodor Bodogae.

În 27 noiembrie 1976 a fost hirotonit preot celib pe seama Parohiei Tureni, Protopopiatul Turda, jud. Cluj, de către Preașfințitul Părinte Episcop-Vicar Justinian Chira Maramureșanul. La scurtă vreme a fost detașat (la 1 ianuarie 1977) ca preot slujitor la Parohia „Sfinții Apostoli Petru și Pavel”, din cartierul Grigorescu, municipiul Cluj-Napoca.

După alte câteva luni (în august 1977) a fost numit preot slujitor la Parohia „Sfinții Apostoli Petru și Pavel” din cartierul clujean Mănăștur. Pentru activitatea misionar-pastorală deosebită, Arhiepiscopul Teofil Herineanu i-a acordat distincția bisericească de „iconom” (în anul 1987).

În anul universitar 1990-1991 a fost și duhovnic-asistent la Institutul Teologic Ortodox de grad Universitar din Cluj-Napoca (azi Facultatea de Teologie Ortodoxă), fiind un preot model pentru studenții teologi. La 25 martie 1995 (de Buna Vestire) a fost tuns în monahism la mănăstirea „Sfântul Ioan Botezătorul” din Alba-Iulia.

Că monah a îndeplinit ascultarea de stareț la Mănăstirea Nicula, din octombrie 1991 până în februarie 1994. S-a impus în față obștii mănăstirești prin bunătate, înțelepciune, răbdare și exemplu personal.

În februarie 1994, Înaltpreașfințitul Părinte Arhiepiscop Bartolomeu l-a numit eclesiarh al Catedralei Arhiepiscopale din Cluj-Napoca și exarh al mănăstirilor din Eparhia Vadului, Feleacului și Clujului; a fost hirotesit apoi și în rangul de arhimandrit.

În urma propunerii Mitropolitului Bartolomeu, din vara anului 1998 a fost numit Episcop-Vicar al Eparhiei Clujului, fiind hirotonit într-un arhieru în 15 august 1998, la Mănăstirea Nicula, de către Patriarhul Teoctist.

Ca Episcop-Vicar al Arhiepiscopiei Clujului a publicat numeroase articole în Revista Renașterea și nu numai, a sfințit și resfințit multe biserici și mănăstiri din tot cuprinsul eparhiei. De asemenea, a desfășurat o bogată activitate filantropică și social-misionară. Printre cele mai importante proiecte ale Preașfinției Sale se numără Centrul de îngrijiri paliative „Sfântul Nectarie” din Cluj-Napoca, inițiat în anul 2009.

În luna septembrie a anului 2014, ierarhul a suferit un accident vascular cerebral. La finalul anului 2019, a decis să se retragă din activitatea administrativă. Cererea de retragere / pensionare a fost înaintată Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, fiind aprobată în ședința de lucru din data de 17 decembrie 2019.

Ședința Sinodului Mitropoliei Clujului, Maramureșului și Sălajului

Darius Echim

Lerarhii din Mitropolia Clujului, Maramureșului și Sălajului s-au reunit joi, 9 ianuarie 2020, în prima ședință de lucru din anul 2020 a Sinodului Mitropolitan. Întâlnirea a avut loc la Mănăstirea Rohia din Episcopia Maramureșului și Sătmarului.

Sinodul a fost prezidat de către Înaltpreașfințitul Părinte Andrei, Arhiepiscopul Vadului, Feleacului și Clujului și Mitropolitul Clujului, Maramureșului și Sălajului, cu participarea Preașfințitului Părinte Iustin, Episcopul Maramureșului și Sătmarului, a Preașfințitului Părinte Petroniu, Episcopul Sălajului, și a Preașfințitului Părinte Timotei Sătmăreanul, Arhieru-Vicar al Episcopiei Maramureșului și Sătmarului.

În cuvântul de introducere, Înaltpreașfințitul Părinte Andrei a adus la cunoștință faptul că **Preașfințitul Părinte Vasile Someșanul**, Episcop-Vicar al Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului, și-a depus cererea de pensionare la Sfântul Sinod, aceasta fiind aprobată în data de 17 decembrie 2019. Prin urmare, în conformitate cu articolul 131 al Statutului de Organizare și Funcționare al Bisericii Ortodoxe Române, Înaltpreașfințitul Părinte Andrei a propus membrilor Sinodului Mitropolitan doi candidați, în persoana preacuviosului arhimandrit **Benedict Vesa**, secretar eparhial și lector universitar la Facultatea de Teologie Ortodoxă din Cluj-Napoca, și a preacuviosului arhimandrit **Samuel Cristea**, profesor și duhovnic al Seminarului Teologic Ortodox din Cluj-Napoca. Propunerea a fost supusă dezbaterii, fiind prezentate date cu privire la biografia, viața și activitatea celor doi arhimandriți, a declarat pentru Radio Renașterea pr. lect. univ. dr. Răzvan Perșă, președintele Consistoriului Mitropolitan.

Cele două propuneri vor fi înaintate Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în vederea alegerii de Episcop-Vicar.

De asemenea, membrii sinodului mitropolitan au întocmit bilanțul activităților din anul 2019 și au evaluat activitatea tuturor sectoarelor din cadrul Mitropoliei. Totodată, au prezentat proiectele cultural-religioase

ce se vor desfășura în anul 2020, fiind declarat de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române drept „Anul omagial al pastorației părinților și copiilor” și „Anul comemorativ al filantropilor ortodocși români”.

Ierarhii prezenți, împreună cu obștea Mănăstirii Rohia, au săvârșit și o slujbă de pomenire la momântul vrednicului de pomenire Arhiepiscopul Justinian Chira.

Cluj-Napoca, vineri, 10 ianuarie 2020

Comunicat de presă

Desemnarea celor 2 candidați pentru scaunul vacant de Episcop vicar al Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului

In urma a aprobării de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în data de 17 decembrie 2019 a cererii de retragere din activitatea administrativă, continuându-și pe mai departe activitatea duhovnicească, a Preașfințitului Vasile Someșanul, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului, Sinodul mitropolitan al Mitropoliei Clujului, Maramureșului și Sălajului s-a întrunit în ședință de consultare, joi, 9 ianuarie 2020, la Mănăstirea Rohia, sub președinția Înaltpreașfințitului Părinte Arhiepiscop și Mitropolit ANDREI, pentru a-i desemna pe cei doi candidați pentru scaunul vacant de Episcop vicar al Clujului.

În conformitate cu prevederile din Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române privitoare la alegerea de episcop-vicar, Sinodul Mitropolitan al Mitropoliei Clujului, Maramureșului și Sălajului, i-a desemnat pe:

- 1. Preacuviosul Părinte Arhimandrit dr. BENEDICT VESA, secretar eparhial al Arhiepiscopiei Clujului și lector universitar la Facultatea de Teologie Ortodoxă din Cluj-Napoca,**
- 2. Preacuviosul Părinte Arhimandrit SAMUEL CRISTEA, profesor și duhovnic la Seminarul Teologic Ortodox din Cluj-Napoca,** candidați la scaunul vacant de Episcop vicar al Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului.

Numele celor doi candidați desemnați de Sinodul Mitropolitan vor fi înaintate Sfântului Sinod, care, în ședința de lucru din 13 februarie 2020 îl va alege pe viitorul Episcop vicar al Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului.

Biroul de presă al Arhiepiscopiei Clujului,

Pr. Bogdan Ivanov

Sfinții închisorilor

Alexandru Nemoianu
(Statele Unite)

N în România infernul, „fenomenul” detenției politice exterminatorii a durat aproape treizeci de ani (1938-1964). În această perioadă, în România au existat închisori și lagăre al căror scop expres a fost exterminarea celor care erau considerați a avea o altă convingere decât cea profesată de regimul politic de atunci. Există o vastă literatură memorialistică și de cercetare istorică despre această perioadă și despre acest fenomen. Fiecare pagină îngrozește și silește la reflecție. În acele pagini întâlnim răul fără urmă de mască, rânjind triumfător, îmbătat de sânge omenesc. Se socotește că în acest infern concentraționar românesc au pierit zeci de mii de oameni și au suferit, după unele aprecieri, mai mult de un milion (în vreme ce victimele ucise ale comunismului din toate țările unde această ideologie s-a instalat ca regim de stat și pe tot parcursul secolului XX ar fi mai mult de o sută de milioane). Sunt cifre înspăimântătoare, aproape cu neputință de contemplat și care fac din comunism o realitate mai atroce chiar decât nazismul.

Așa cum am spus, acest fenomen, al cărui apogeu a durat la noi aproape treizeci de ani, a fost prezentat în numeroase lucrări. În anii din urmă s-au creat, în alte țări, și muzee care caută să prezinte această pagină, cea mai neagră, din istoria umanității. Dar cred că la noi fenomenul a fost prezentat cumva unilateral. Au fost prezentate suferințele, crimele, parte din cei care au comis aceste crime și parte din cei care au fost victime. Dar cred că nu s-a dezvoltat o analiză sistematică și instituționalizată a semnificației acestui fenomen. Un fenomen istoric de asemenea dimensiuni și intensitate a avut un rost în planul creației și a avut un rost în istoria Românilor. Un rost care a fost scris cu sânge și cu suferință umană inimaginabilă. În cele ce urmează am să încerc să prezint un punct de vedere, o părere, despre ce va fi fost rostul acestei imense pagini de suferință din istoria neamului nostru.

În primul rând este necesar să fie stabilită esența, caracteristica și intenția permanentă a infernului detenției politice exterminatorii din România. Asemenea inferne concentraționare au existat în multe țări, comuniste dar nu numai. Fiecare dintre ele a avut o trăsătură dominantă. Spre exemplu, în Germania nazistă universul concentraționar avea ca „scop” curățirea rasială. În Rusia sovietică „arhipelagul Gulag” avea scopuri economice și de distrugere a oricărei posibilități de rezistență antisovietică. În România, de la bun început, universul detenției politice exterminatorii a avut ca scop „reeducarea”, preschimbarea și eliminarea trăsăturilor care definesc, în cele din urmă, neamul românesc: credință, dragostea de neam și loc. În acest context este iarăși necesar să subliniem că aceste „programe” de „reeducare” și exterminare au fost concepute, puse în practică și, o bună vreme, controlate direct de către alogeni, nu de români.

Fără îndoială că vremea comunismului a reprezentat apogeul acestui fenomen, manifestarea lui pleneră și dezlănțuită. Dar ar fi o colosală greșală dacă nu am recunoaștem că sistemul detenției politice exterminatorii exista și înainte de instalarea comunismului în România. Fenomenul a început, la noi, în timpul regimului dictaturii regale, adică, încă mai exact, a Regelui Carol al II-lea. În vremea lui și din ordinul lui, deținuți politici aflați în închisori, aflați în custodia statului, sub garanția statului, au fost executați, uciși, iar unii dintre ei au fost expuși în piețe publice, prin ordin extra judiciar, din frică și lașitatea unui Rege. Carol al II-lea este cel care a dezlănțuit infernul detenției politice exterminatorii în România. Carol al II-lea a fost cel care a dezlănțuit exterminările adversarilor de idei. Iar prin aceste crime Carol al II-lea a subminat orice fel de autoritate morală a dinastiei Hohenzollern-Sigmaringen în România, pentru el și pentru urmașii lui. Carol al II-lea a făcut monarhia cu neputință pentru Români.

Acest sistem a fost extins de către regimul mareșalului Ion Antonescu. Regimul lui a făcut din închisoarea din Aiud temniță de exterminare, și - este tragic, dar și simbolic - în anii comunismului acolo și-au sfârșit zilele mulți dintre colaboratorii lui Ion Antonescu. Mai mult, Ion Antonescu a înființat „batalioanele” de la Sărata. Unități militare de sacrificiu, alcătuite din tineri din închisorile politice care se înscriau voluntar. Acele unități urmau să fie trimise în misiuni sinucigașe, de maxim risc. Dar pentru a încununa crima, Ion Antonescu a alăturat un ordin după care membrii acelor unități nu puteau fi reabilitați decât „post mortem”. În mod cinic, Ion Antonescu călca în picioare orice urmă de conduită și cinste militară, se dovedea un „moș Teacă” ucigaș și, personal, nu am îndoială că semnarea celui ordin a însemnat pentru Ion Antonescu propria condamnare la moarte.

Faptul că fenomenul detenției politice exterminatorii a început în România încă înaintea celui de al doilea război mondial, arată că lupta împotriva neamului românesc și a valorilor sale supreme, credință și dragostea de neam, era în planul „celui rău” de mult. Dar fenomenul detenției politice exterminatorii sub comunism a căpătat dimensiuni de masă.

Soborul Noilor Mărturisitori Români, icoană dăruită Mănăstirii Petru Vodă de către Mănăstirea Vatoped din Sfântul Munte Athos.

Sute de mii de oameni, din toate straturile sociale, au fost aruncați în pușcării și lagăre, sub cele mai absurde învinuiri. Acele temnițe, având drept comandanți călăi sadici, psihopați și sociopați de felul lui Maromet, Goiciu, Crăciun, Vișinescu și alte asemenea specimene umane, au ucis, chinuit și devastat, după unele calcule, peste un milion de oameni. Vărfurile neamului românesc au fost exterminate: clerici, oameni politici, intelectuali, țărani și muncitori. Numărul celor care au trecut și au fost victime directe ale infernului detenției politice exterminatorii a fost atât de mare încât cei care au suferit trebuiau să stea și să se regăsească sub un semn comun. Ei nu au fost doar reprezentanți ai unor curente politice, ai unor partide, ei au fost reprezentanți ai neamului românesc în ceea ce are el mai autentic, în valorile care îl definesc ca neam unic și cu rost istoric unic, și ei au stat neînduplecați, pentru credință și neam. Împotriva acestor valori a lovit sistemul detenției politice exterminatorii, început de Carol al II-lea, dezvoltat de Ion Antonescu și generalizat de bestiiile comuniste. Iar scopul acestui infern, trebuie repetat, a fost „reeducarea”, eliminarea valorilor românești.

În lagărele morții, deținuții nu au mai fost nici legionari, nici țărăniști, nici liberali, nici socialiști, ci ei au fost pur și simplu mărturisitori ai neamului românesc și Ortodoxiei în ce au ele mai autentic și mai sfânt!

Acolo, acei oameni au arătat că se poate trece demn prin infernul impus, acolo acei oameni au arătat că Iov nu este o poveste, este un exemplu viu, care se repetă în istorie. Există

nespus de multe dovezi în acest sens. Sunt mărturiile celor care au trecut prin infern și care vorbesc de politețea desăvârșită care exista între deținuți, care povestesc despre cei care dădeau fărâma lor de pâine celor bolnavi, despre cei care îi încălzeau pe cei bolnavi cu propriul trup, aceia care se rugau fierbinte, care iertau pe călăi, cei care au avut supremă noblețe sufletească să spună „să nu ne răzbunați!”. Acelea nu erau simple acte de omenie, erau manifestări de eroism desăvârșit și de trăire creștină maximală!

În paginile *Jurnalului Fericirii*, lăsat de către Părintele Nicolae Steinhardt de la Rohia, cel care a fost condamnat la treisprezece ani de temniță pentru vina de a fi „ovrei-legionar”, găsim mărturisiri care cutremură. El vorbește despre celula 34 de la Jilava, unde, „în mijlocul celei mai teribile mizerii, cei aflați acolo trăiau fericirea...”. El vorbește despre atmosfera din acea celulă: „atmosfera alcătuită din curaj, dragoste de paradox, încăpățănare, sfântă nebunie și voință de a transcende cu orice preț mizerabila condiție umană”. Tot Nicolae Steinhardt vorbește despre superioritatea morală a deținuților „fineri”, a celor care se aflau în temnițe din vremea odiosului rege și egal odiosului mareșal, care au învățat pe ceilalți deținuți solidaritatea, demnitatea și „crezul” deținuților politici: „să nu crezi în administrație, să nu îți fie frică, să nu cerșești”. De fapt, în universul detenției politice exterminatorii a fost încercată în foc autenticitatea valorilor neamului românesc. Iar acele valori au fost dovedite autentice, au fost lămurite prin foc, și atunci, prin suferință, s-au deschis nebanuite lăcașuri ale inimii. În asemenea condiții mulți dintre deținuți au devenit Sfinți, Martiri și Mărturisitori. Numele lor este cunoscut doar lui Dumnezeu, dar faptul că moaște ale lor săvârșesc minuni este dovadă de netăgăduit că acolo, cu adevărat, au fost Sfinți. Aceștia sunt Sfinții Închisorilor!

Cei care au supraviețuit au ieșit mai buni, mai înțelepți, mai români. Jertfa lor și a întregului fenomen a avut rostul să dovedească autenticitatea valorilor românești, caracterul lor indestructibil. Într-o manieră mai mult decât simbolică, întregul neam românesc s-a „cuminecat” prin cei jertfiți în temnițele infernale de care am pomenit. Faptul că, în momentul de față pare că această pagină, cea mai neagră din istoria neamului nostru, este uitată, nu are importanță. Este doar trist și descalificant pentru cei care trăiesc azi la întâmplare și îndobitociți de propaganda „celui rău”. Căci, să nu ne amăgim, programul celui rău, încercarea de „reeducare” a neamului românesc, este continuată azi cu furie, prin promovarea relativismului moral cel mai degradant. Vedem rezultatele acestei lucrări demonice în mulțimea celor care trăiesc fără nădejde și fără credință în Dumnezeu.

În același timp vedem modul cinic în care se caută instalarea unei vini colective între români pentru crime pe care nu le-au făcut. Până și un muzeu al acestei invenții, și veninoasă și mincinoasă, este plănuțit. Dar aici trebuie din nou să înțelegem că ne stau în față două stări care se exclud reciproc, antitetice.

Una este judecata lumii căzute și a celor care se cred biruitorii clipei și care vor fi spulberați ca pleava cât de curând, și alta sunt judecățile lui Dumnezeu și care sunt arătate prin acțiunea Bisericii Lui Dreptmăritoare, Ortodoxe.

Tot soiul de „muzee” și „comisii” stipendiate din afară și promovate prin pro-consuli pot fi create. Dar aceste creații vor rămâne ce sunt: minciună și propagandă. Sfinții închisorilor, cei care au mărturisit Ortodoxia, sunt pentru totdeauna! Sfinții români din închisori (numiți și sfinții închisorilor) sunt creștinii ortodocși care au murit sau au suferit pentru Hristos, ca mucenici sau mărturisitori, în închisorile comuniste. Aceștia sunt considerați sfinți și cinstiți ca atare de către cei care au evlavie față de ei. Canonizarea lor va veni la vremea potrivită. Dar până atunci ei toți sunt pomeniți în Sfânta Liturghie în fața a milioane de credincioși. Cu mult mai numeroși și mai autentici decât pumnul de sicofanți care fac ploconeli de circumstanță în fața mai marilor lumii.

Dar valorile românești autentice, dragostea de neam și credință, nu pier, ele au o putere de contagiune incredibilă, și la momentul decisiv ele vor izbucni strălucitor, biruitor și mântuitor. Iar la asta se mai adaugă ceva. Între alte virtuți, Româniilor au și virtutea răbdării. Ei știu că, așa cum ne spune Cartea Sfântă, „pentru toate este o vreme”.

Din tot sufletul sunt încredințat că „vremea” românilor va veni și ea. Va veni, atunci când va hotărî Cel care știe și poate să vânture stăpânirile nedrepte ale acestei lumi ca pleava. Este lucrarea divină „care poate să aducă nădejde acolo unde nu mai este nădejde și să deschidă o cale în ceea ce pare cu neputință”.

Trei decenii de la Revoluția din decembrie 1989

Darius Echim

Ln cadrul serilor culturale ale Muzeului Mitropoliei Clujului, care au loc lunar, Arhiepiscopia Vadului, Feleacului și Clujului a organizat joi, 19 decembrie 2019, un eveniment cultural, intitulat „Catedrala din inima Revoluției”, prilejuit de împlinirea a trei decenii de la Revoluția română din decembrie 1989.

Evenimentul a avut loc începând cu ora 19:00, la Muzeul Mitropoliei Clujului, aflat la demisolul Catedralei Mitropolitane din Piața Avram Iancu, în prezența Înaltpreasfințitului Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Andrei, a numeroși clujeni, tineri, oameni de cultură și martori ai Revoluției.

Cu acest prilej, în deschidere, Înaltpreasfințitul Părinte Andrei, Arhiepiscopul Vadului, Feleacului și Clujului și Mitropolitul Clujului, Maramureșului și Sălajului, a rostit un cuvânt de învățătură, vorbindu-le celor prezenți despre importanța și simbolismul jertfei. Totodată, ierarhul a acordat președintelui Asociației pentru Adevărul Revoluției din județul Cluj, Aurel Coltort (participat al Revoluției din 1989), Ordinul „Mihai Vodă” pentru mirenii, în semn de prețuire pentru apărarea și mărturisirea credinței strămoșești.

„Eroii au căzut pentru o Românie mai bună, pe care încă o așteptăm. Este adevărat că anumite lucruri s-au împlinit. Este libertate. Poți spune tot ce ai pe suflet, dar la fel de adevărat este că multe dintre speranțele celor care au căzut și a mulțimilor care au participat la demonstrația potrivnică sistemului, încă nu se văd realizate”, a mărturisit Mitropolitul Andrei.

De asemenea, Înaltpreasfințitul Andrei a citat din lucrarea părintelui Constantin Galeriu, „Jertfă și Răscumpărare”, comparând jertfa eroilor din 1989, cu cea a lui Hristos.

„Am răsfoit încă o dată cartea părintelui profesor Constantin Galeriu, «Jertfă și Răscumpărare», pentru că, întâi de toate, e vorba de jertfă, iar toți cei care au căzut pentru libertate s-au adus jertfă pentru noi. Părintele Galeriu, martor al Revoluției, spunea în lucrarea sa: «Dumnezeu, omul și jertfa sunt - după cum e cunoscut - cele trei elemente esențiale și nedespărțite ale religiei de totdeauna. Și dacă unii cercetători dau felurite interpretări acestui fapt, teologii sunt toți de acord în a stabili o strânsă legătură între jertfa care stă la baza oricărei manifestări religioase a omului, din cele mai vechi timpuri cunoscute și până azi, și jertfa adusă pe cruce de Fiul lui Dumnezeu, întrupat pentru răscumpărarea omului căzut și care îi dă sensul ei deplin.» Astfel, făcând o legătură, sigur, păstrând proporțiile, între jertfa absolută a Domnului Iisus Hristos prin care lumea a fost răscumpărată din păcat și din moarte, și jertfa celor din decembrie 1989, de la Crăciun, prin care România a fost răscumpărată din acea orânduire care nu era bună, vă închipuiți de ce am citat această lucrare a părintelui profesor Constantin Galeriu, care atunci era în balconul de la Universitate și îi anima pe cei ce protestau împotriva sistemului ceaușist care încă mai era la putere”, a conchis Mitropolitul Andrei al Clujului.

La această manifestare au fost prezenți și au luat cuvântul trei oameni importanți ai Revoluției de la Cluj: actorul Dorel Vișan, poetul Horia Bădescu și părintele Dumitru Pinte, preotul care a ieșit pe treptele Catedralei pentru a se ruga împreună cu mii de clujeni adunați în Piața Avram Iancu.

„Revoluția a fost un moment de jertfă. Noi tot căutăm adevărul despre Revoluție, dar nu știm unde. Trebuie să îl căutăm exact în jertfă, în cei care au căzut atunci, în cei care au fost răniți sau au rămas schilodiți. Să ne gândim dacă nu cumva am uitat de ei... pentru că îmbuibarea nu prea are memorie. De aici urmează și necazurile noastre. [...] Suntem departe de cuvintele lui Hristos «Spre judecată am venit în lumea aceasta, ca cei care nu văd să vadă, iar cei ce văd să fie orbi» (Ioan 9, 39). Aceste cuvinte ale lui Iisus sunt fundamentul existenței morale a omenirii. Cei ce vor să vadă așteaptă să îi arunce cineva în scâldătoare, și nu îi aruncă nimeni ca să aștepte adevărul. Cei ce nu văd și nu vor să vadă, aceia stau departe de scâldătoare și consideră ca adevărul ar putea fi un rău. Deci, să ne

gândim, să ne uităm în interiorul nostru, să vedem câtă dumnezeire mai avem”, a afirmat actorul Dorel Vișan.

De asemenea, a fost vernisată o expoziție inedită de fotografii care au fost realizate în decembrie 1989 de: Eugen Moritz, Răzvan Rotta, Radu Mureșan, George Mureșan și Essig József.

În cadrul seriei, pianistul Mihai Diaconescu, de la Academia Națională de Muzică „Gheorghe Dima” din Cluj-Napoca, a susținut un recital de pian, iar Corul Oremus al Seminarului Teologic Ortodox din Cluj-Napoca, dirijat de arhid. asist. univ. dr. Daniel Mocanu, a susținut un microconcert de colinde. Coordonatorul muzical a fost artistul liric Iulia Merca, de la Opera Națională Română din Cluj-Napoca.

Evenimentul a fost moderat și prezentat de părintele Bogdan Ivanov, consilierul cultural al Arhiepiscopiei Clujului.

„Am ținut în mod deosebit să organizăm acest eveniment pentru a marca cei treizeci de ani de la Revoluția din decembrie 1989, aici, la Cluj. Acest eveniment l-am intitulat «Catedrala din inima revoluției» pentru a sublinia locul privilegiat și providențial pe care Biserica l-a avut în acele zile, de a-i aduna pe oameni împreună și de a le da un impuls de speranță și de credință pentru a merge mai departe cu eforturile și jertfa lor”, a declarat preotul Bogdan Ivanov.

30 de ani de la Revoluție, comemorați prin rugăciune la Cluj-Napoca

Eroii Revoluției din decembrie 1989 au fost comemorați sâmbătă, 21 decembrie 2019, printr-o ceremonie militară și religioasă, desfășurată în Piața Unirii din Cluj-Napoca, la grupul statuar „Stâlpi împușcați”, care amintește de jertfa celor 27 de eroi martiri de la Cluj. Printre cei prezenți la manifestare s-au numărat: Înaltpreasfințitul Arhiepiscop și Mitropolit Andrei, reprezentanți ai asociațiilor de revoluționari, oficialități locale și județene, precum și reprezentanți ai structurilor din Sistemul de Apărare, Ordine Publică și Securitate Națională, numeroși clujeni și familiile eroilor decedați.

În deschiderea ceremoniei, de la ora 10:00, a fost intonat Imnul Național, iar după acest moment, Înaltpreasfințitul Părinte Andrei, Arhiepiscopul Vadului, Feleacului și Clujului și Mitropolitul Clujului, Maramureșului și Sălajului, a oficiat o slujbă de pomenire pentru sufletele celor care s-au jertfit pentru libertatea, credința și demnitatea poporului român.

La finalul slujbei religioase, ierarhul a adresat celor prezenți un cuvânt evocator, în care a vorbit despre faptul că Revoluția română a avut un profund caracter spiritual, iar revoluționarii au arătat o credință mărturisitoare, scandând „Vom muri și vom fi liberi” sau „Cu noi este Dumnezeu”.

După slujba religioasă, au fost rosite alocuțiuni de către prefectul județului Cluj, Mircea Abrudan, care a citit mesajul premierului României; președintele consiliului județean Cluj, Alin Tișe; primarul municipiului Cluj-Napoca, Emil Boc; sculptorul monumentului „Stâlpi împușcați”, Liviu Mocan, care a vorbit despre semnificația monumentului, și președintele Asociației pentru Adevărul Revoluției din județul Cluj, Aurel Coltort, participant al Revoluției din 1989.

A urmat ceremonia de depunerea de jerbe și coroane de flori la grupul statuar „Stâlpii împușcați”, iar un grup de elevi de la Colegiul Național „George Barițiu” din Cluj-Napoca a aprins candelile și a înfășurat cu o panglică tricoloră fiecare piesă care compune monumentul.

Manifestarea s-a încheiat cu defilarea gărzii de onoare, compusă din efective ale militarilor, jandarmilor și pompierilor clujeni, în frunte cu fanfara militară a Diviziei 4 Infanterie „Gemina”.

De la ora 12:00, Înaltpreasfințitul Părinte Andrei, Mitropolitul Clujului, a oficiat o slujbă de parastas și în Cimitirul Eroilor din Cluj-Napoca, unde sunt înmormântați cei 27 de martiri din decembrie 1989. La slujbă au participat autoritățile locale și familiile celor decedați.

Grupul statuar „Stâlpi împușcați” din Piața Unirii, realizat de sculptorul Liviu Mocan, este monumentul care amintește de martirii Revoluției, format din șapte piese cilindrice, turnate în bronz, aflate la intersecția Pieței Unirii cu strada Napoca, și poartă în mod simbolic urmele unor gloanțe. Alături, pe două plăcuțe de bronz, sunt gravate numele celor 27 de eroi martiri ai Revoluției de la 1989 din Cluj-Napoca.

Bursierii Fundației „Mitropolitul Bartolomeu” (2019-2020)

Au fost desemnați cei 34 de bursieri ai Fundației „Mitropolitul Bartolomeu”, din anul școlar și universitar în curs, 2019-2020.

Pentru cele 34 de burse, oferite prin concurs de Fundația „Mitropolitul Bartolomeu”, pentru anul școlar și univer-

sitar 2019-2020, și-au depus dosarul 57 de candidați din întreaga țară. Pentru a stabili o ierarhie echitabilă, care să reflecte obiectiv și transparent atât performanțele școlare, cât și profilul social și familial al fiecărui candidat, evaluarea dosarelor elevilor de liceu și ale studenților a fost făcută pe baza unei grile de punctaj, în timp ce proiectele de cercetare ale masteranzilor și doctoranzilor au fost evaluate și notate de o comisie de profesori de la Facultatea de Teologie Ortodoxă din Cluj-Napoca.

În urma evaluărilor, Fundația „Mitropolitul Bartolomeu” i-a desemnat pe cei 34 de bursieri, repartizați după cum urmează:

Elevi de liceu: RADU ANA-MARIA, Seminarul Teologic Ortodox „Sfânta Filoteia”, Brănești, Cl. a IX-a; FILIMON MIHAI GABRIEL, Colegiul „Mihai Viteazul” Ineu, cl. a XI-a; STAN MARIA VICTORIA, Liceul Teoretic „Mihai Viteazul” Caracal, Cl. a XI-a; LUPU TANIA PAULA, Liceul „Ștefan Procopiu”, Vaslui, cl. a X-a; ORZAN CLAUDIU ȘTEFAN, Colegiul Național „Iancu de Hunedoara”, Hunedoara, Cl. IX-a; PERJU ȘTEFANIA VASILICA, Liceul „Ștefan Procopiu”, Vaslui, cl. a XI-a; SCARLAT EMILIA MARIA, Colegiul Național „Nicolae Titulescu”, Slatina, Cl. A XII-a; CERCEL MARIAN NICUȘOR, Liceul Teoretic Cujmir, cl. a XI-a; PÎSLARU ALIN VALENTIN, Liceul Teoretic Amărăștii de Jos, cl. a XII-a; DOBRIȘAN LARISA MAGDALENA, Liceul Teoretic Amărăștii de Jos, cl. a XII-a; VALACHE IOAN NARCIS, Liceul „Regina Maria”, Dorohoi, cl. a X-a; MOCAN ADELINA, Colegiul Național „Avram Iancu”, Câmpeni cl. XII-a; DOBRICĂ IONUȚ ALEXANDRU, Liceul Teoretic Amărăștii de Jos, cl. a XII-a; SIMION RAMONA MARIA, Liceul Teoretic „Mihai Viteazul” Caracal, Cl. A XII-a; PREDĂ DIANA AURELIA, Liceul Teoretic „Mihai Viteazul” Caracal, Cl. A XII-a; BOLDIRESCU ADNREI, Seminarul Teologic Ortodox Cluj-Napoca, cl. a IX-a; DIACONU DANIELA MARINELA, Liceul Teoretic „Mihai Viteazul” Caracal, Cl. A XII-a; NEȘ DENISA, Liceul Creștin „Pro Deo”, Cluj-Napoca, cl. XII-a;

Studenți: RADU CONSTANTIN, Universitatea București, Facultatea de Limbi și literaturi străine, An. I; STAN ANDREEA ELENA, Universitatea din Craiova, Facultatea de Drept, an I; PLOPEANU MARIA, Universitatea din Craiova, Facultatea de Drept, an II; BUNDUC CRISTIAN ȘTEFAN, Universitatea Tehnică „Gh. Asachi”; Facultatea de Știința și Ingineria Materialelor, An III; CÎRCIUMARU PETRICĂ, Universitatea din Craiova, Facultatea de Științe, an II; PERJU IOANA MARIA, Universitatea Transilvania, Facultatea Alimentație și Turism, an I; BOȘTINĂ TUDOR GEORGIAN, Universitatea din Craiova, Facultatea de Științe Sociale, an II; POTRA SEBASTIAN CĂLIN, Universitatea de Medicină și Farmacie „Iuliu Hațieganu” din Cluj, an. III; MARDARE AMINA CĂTĂLINA, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, Facultatea de Geografie și Biologie, an. II; CIUCĂ ANA MARIA, Universitatea de Medicină și Farmacie „Carol Davila” din București, an. V; VALACHE VIOREL, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, Facultatea de Asistență Socială, an. III; CALINIC IOANA, USAMV Iași, Facultatea de Horticultură.

Masteranzi: SĂLVAN DORIN IOAN, Universitatea „Babeș-Bolyai”, Facultatea de Teologie Ortodoxă, Femeia discriminată sau privilegiată în biserica primară?. O perspectivă a epistolei către Timotei; CRIȘAN EVA MIOARA, Universitatea „Babeș-Bolyai”, Facultatea de Teologie Ortodoxă, Scrierile patristice și psihologia cognitivă în terapia bolilor spirituale; TODERICI MELANIA ANA-MARIA, Universitatea „Babeș-Bolyai”, Facultatea de Teologie Ortodoxă, Efectele mantrei și rugăciunii creștine asupra psihicului uman. O privire comparată.

Doctorat: COSMIN PORUMB GHIURCO, Universitatea „Babeș-Bolyai”, Facultatea de Geografie, An. V, Raportul religie-știință ca dialog transdisciplinar. Alternativa conclucrării.

Listele complete cu cei înscriși pentru concursul de burse, precum și rezultatele fiecărui participant sunt publicate pe site-ul Fundației „Mitropolitul Bartolomeu”.

Cu fiecare bursier, Fundația va încheia un contract în care vor fi prevăzute drepturile și obligațiile ambelor părți pe toată durata derulării bursei. Bursele pentru elevi, în quantum de 300 de lei lunar, studenți și masteranzi, în quantum de 400 de lei lunar, se acordă pe o perioadă de 9 luni, iar bursa pentru doctoranzi este de 500 de lei lunar și se acordă pe o perioadă de 12 luni, toate începând cu data de 15 noiembrie 2019.

Fondul alocat pentru bursele din acest an școlar și universitar este semnificativ mărit și se ridică la suma de **103.200 lei**, iar până în prezent, Fundația „Mitropolitul Bartolomeu” a acordat 363 de burse unor tineri din întreaga țară, în valoare totală de 932.700 lei.

Fundația a fost înființată în anul 2008 de vrednicul de pomenire Arhiepiscop și Mitropolit Bartolomeu Anania, și are ca scop principal acordarea de burse tinerilor merituosi, dar lipsiți de posibilități, din resursele proprii, pe care le administrează potrivit dorinței fondatorului ei.

Pr. Bogdan Ivanov
Administrator Fundație

Ec. Sorin Călea
Contabil Fundație

Moș Dobri Dobrev, cerșetorul lui Hristos

Arhim. Benedict Vesa

Bucurați-vă în Domnul!" era urarea de rămas bun pe care bătrânul Dobri Dobrev le-o făcea celor care ieșeau din Catedrala Sfântul Alexandru Nevsky într-o zi obișnuită. Bucuria este expresia cea mai firească a omului duhovnicesc și forma vizibilă de manifestare exterioară a unei vădite apropieri de Dumnezeu, a prezenței Împărăției lui Dumnezeu înlăuntrul omului. Deși pare să fie ceva aproape banal, totuși omului de azi nu îi mai este pur și simplu la îndemână, cu toată „investiția” pe care o face în acest sens. „Instrumentele” și „metodologia” de lucru pe care acesta le cunoaște și le întrebuințează nu se dovedesc a fi cele potrivite. Și totuși, căutarea bucuriei rămâne o constantă permanentă, reprezentând însăși vocația definitorie a omului.

Moșul Dobri Dobrev a fost un bătrânel bucuros, aproape nebăgat în seamă, un personaj ușor neglijabil, ce-și ducea veacul pe străzile orașului Sofia, mereu cu o cutiuță de tablă adunând bani. Nu pentru sine, nu pentru nevoile sale sau

locașului de rugăciune din satul său. Face naveta zilnic, fie pe jos, fie cu autobuzul, de la Bailovo la Sofia, îmbrăcat simplu și cu opinci în picioare, așa cum este recunoscut din fotografii și cum a rămas în memoria celor care l-au cunoscut, pentru a cerși în fața bisericilor din capitala Bulgariei. Nu este vorba de un simplu cerșetor, ci, mai degrabă, de un ctitor. În această perioadă, banii strânși din cerșit au reprezentat contribuții consistente la diverse biserici – Biserica Sfinții Chiril și Metodie din Bailovo (circa cinci mii de euro), Mănăstirea Eleșnița (peste 13 mii de euro), bisericile din Kalofere și Poibrene, dar cea mai reprezentativă contribuție către Catedrala Sfântul Alexandru Nevsky din Sofia (aproximativ 18 mii de euro). Această ultimă donație a reprezentat cea mai mare sumă dăruită acestei biserici în ultima sută de ani. Trece la Domnul în ziua de 13 februarie 2018 la vârsta de 103 ani și este înmormântat la Mănăstirea Kremikovtsi.

Spuneam despre Moș Dobri că reprezintă un semn al Împărăției, o prezență profetică, o chemare din partea lui Dumnezeu către o geografie și o comunitate prea instalată în istoria vremii, blocată în supraviețuirea zilnică, înfricoșată de ziua de mâine și cu o încredere prea mare în resursele lumii de jos. Când poporul lui Dumnezeu se amestecă prea tare cu lumea și viețuirea lui devine prea secularizată, Dum-

unii care au simțit o astfel de chemare, ce-i drept, mai puțin obișnuită și confortabilă, chiar și pentru Biserică. Sunt cunoscuți, de pildă, Sfântul Simeon cel nebun pentru Hristos în Edessa secolului al VI-lea, Sfânta Isidora din Egipt, secolul al VI-lea, Sfântul Andrei cel nebun pentru Hristos la Constantinopol în secolul al X-lea, și alții mai recent, cu precădere în spațiul slav. Îl amintim și pe Cuviosul Gherontie de la Tismana, foarte aproape de noi, trecut la cele veșnice anul trecut, și pe care l-am cunoscut personal. „Idiotul” din romanul lui Dostievski pare să confirme o astfel de viețuire și să îi plaseze pe protagoniști între cei foarte aproape de Dumnezeu. Dragostea dumnezeiască este cea care generează un astfel de comportament. Din acest moment ierarhia valorilor oferită de Evanghelie este limpede – nimic nu este mai presus de Împărăția cerurilor. De aceea, orice se desfășoară în afara de aceasta, fie și bun, devine un impediment către unicul țel. Altfel spus, este nebunie tot ce nu duce la Dumnezeu. Și după această constatare vine decizia totală de a denunța nebunia lumii fără de Dumnezeu și de a acționa în consecință, prețuind tot ceea ce apropie de Dumnezeu. Lumea secularizată pare să ofere un paradis pământesc, nebunie în ochii lui Dumnezeu. Aici apare sfântul ca semn care demască și denunță această viziune într-o formă radicală. Prin caracterul său

pentru confortul său zilnic, ci pentru biserici și săraci, pentru cei mai oropsiți decât el în acel „târziu de istorie” al societății bulgare. Cerșea pentru Hristos, pentru „frații Săi prea mici”, pentru bisericile Sale, și nu înceta să-i cheme pe oameni la bunătate, la dragoste, la milă, la schimbarea vieții. Era un semn profetic venit din altă lume și pentru altă lume (Ioan 18, 36). Nu se potrivea cu nimic, nu semăna cu nimic și de aceea intriga, fascina și provoca. Răsturna ierarhiile obișnuite și cutumele comode. Reflecta în viețuirea sa, într-o formă radicală, metodologia expusă de Sfântul Apostol Pavel în prima epistolă adresată Corintenilor – cele nebune ale lumii au devenit înțelepciune pentru și la Dumnezeu; cele slabe, cele de jos, cele nebăgate în seamă au primit cinste din partea și înaintea lui Dumnezeu (1 Corinteni 1, 27-28). Se întâmpla în viețuirea lui o vădită denunțare a celor lumești în favoarea celor dumnezeiești, proclamând o singură „investiție” reală și durabilă – căutarea Împărăției lui Dumnezeu, aici și acum.

Se știu puține lucruri despre bătrânul Dobri Dobrev, Moș Dobri sau Sfântul din Bailovo. Ultimii săi ani de viață l-au plasat în categoria „sfinților nebuni pentru Hristos”, așa cum apare în fotografii, înregistrări sau diverse mărturii. Se naște în ziua de 20 iulie 1914, la început de război. Tatăl său, Dimitar, moare în război, iar mama sa, Katerina, își crește singură copiii. La începutul celui de-al doilea război mondial se căsătorește. Rămâne aproape surd de pe urma exploziei unei bombe aruncate în apropiere de Sofia. Devine tată la patru copii. Viața sa în această perioadă se derulează fără mișcări extraordinare, fără oscilații majore. Este remarcat în ultima parte a vieții, după anul 1988, când dăruiește bruma sa de avere Bisericii și se mută într-o cămăruță din proximitatea

nezeu îl „sminteste” printr-o prezență ușor „exotică”, neadaptată social, pe alocuri ciudată sau chiar inconfortabilă, dar care, totuși, capătă trecere înaintea lui Dumnezeu. Nu este ceva din principiu de admirat, nu este ceva care, cel puțin la prima vedere, să atragă atenția într-un mod pozitiv, să iasă din banal, dar, totuși, este o prezență care lasă urme, fie ele și discrete, care neliniștesc, interoghează, mângâie sau fascinează spontan și cu efecte ireversibile. Prin astfel de oameni, Dumnezeu pare să intre în relație cu lumea într-o formă inedită, mai neobișnuită, chiar surprinzătoare, sub chipul unui joc, ca să-l provoace pe om să iasă din formal, din banal, conducându-l către o altfel de înțelegere. Când omul devine prea „serios”, inserându-se perfect într-un sistem închis, într-o organism mecanicist, impersonal și împovărat, Dumnezeu îi trimite un semn al mântuirii, al izbăvirii, care îl (cond)duce către libertatea Duhului și-l repune în matca firii sale. Simplitatea nu este sinonimă cu prostia și nici măcar nu descrie neapărat un început de drum. Ea poate să fie tovarăș pe calea libertății sau chiar destinația acesteia. Simplitatea viețuirii descrie calea credinței și contextul lucrării harului, propunând schimbarea metodologiei omenești cu una dumnezeiască, cea a încrederii totale în Dumnezeu, a nădejdii lucrătoare în pronia Lui, și a dragostei abundente față de om și întreaga creație. „Fericiți cei săraci cu duhul că a lor este Împărăția cerurilor” exprimă simplitatea ca și context al găzduirii Împărăției lui Dumnezeu înlăuntrul nostru, între deja și nu încă. Ceea ce se anunță acum se va primi din belșug mai târziu, pe drum și la capătul drumului.

Moș Dobri a făcut parte dintr-o ceată specifică a oamenilor sfinți – nebunii pentru Hristos. În decursul istoriei, au fost

năvalnic, fără conjur, direct și ireversibil, se plasează la răspântie de istorie, atunci când nu mai e timp pentru atitudini ușoare, îngăduitoare sau politicoase. Mesajul lui este descoperit sub forma unui ultimatum, lecturat ca și chemare, ca șansă, ca izbăvire dintr-un și într-un timp care e pe sfârșite. „Răscumpărați vremea, că zilele sunt rele” (Efeseni 5, 16) capătă un caracter de SOS, la limită, în fața unei alegeri, între timpul omului și vremea lui Dumnezeu. Sfinții sunt urmele lui Dumnezeu pe pământ și colaboratorii Săi în căutarea omului.

Singura nebunie adevărată este neacceptarea și fuga de Dumnezeu (Psalmul 52,1). Se spune despre vremurile de pe urmă: „Va veni vremea când oamenii au să înnebunească”. Viața fără de Dumnezeu înseamnă nebunie. În acest context, sfinții nebuni pentru Hristos sunt cei care identifică și denunță această nebunie și o fac prin „metodologia crucii” – orice blestem se vindecă prin a te face tu însuși blestem. Nebunia lumii se vindecă prin nebunia în și pentru Hristos. Testamentul lui Moș Dobri este unul simplu, dar exprimă întru totul Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu pentru noi. Poate fi un semn, poate fi o chemare, sau poate fi o binecuvântare: „Bucurați-vă întru Domnul!... Sunt două voințe, una a lui Dumnezeu, alta a diavolului. Și purtăm un război în mintea noastră. Cred că trebuie să urmărim și să ne supunem voii lui Dumnezeu – așa să ne ajute Domnul! Voința cea bună este dreaptă și adevărată. Toate ale acesteia sunt bune. Trebuie să nu mințim, să nu furăm, să nu săvârșim curvie. Trebuie să ne iubim unul pe altul, așa cum ne iubește Dumnezeu – învrednicește-ne, Doamne!”¹

¹ „Cerșetorul care ctitorește biserici”, în *Familia Ortodoxă*, 4 (27) / 2011, p. 28.

Decernarea titlului de „Cetățean de Onoare” Domnului Prof. Dr. Mircea Gelu Buta

Ana-Maria Bâz (Fetti)

Ln ziua de 23 decembrie 2019, la Hotelul Metropolis din Bistrița au fost decernate, în cadrul unei festivități organizate de Consiliul Județean, titlurile de Cetățean de onoare al județului Bistrița-Năsăud. Cu această ocazie, Mitropolitul Andrei al Clujului a dorit să fie alături de Prof. Univ. Dr. Mircea Gelu Buta, de la Facultatea de Teologie Ortodoxă UBB Cluj-Napoca, rostind următorul laudatio:

„Stimate D-le președinte, D-le general, preacucerici părinți protopopi, distinșă asistență: cu două zile înainte de Crăciun nu putem medita la ceva mai frumos decât la pogorârea lui Dumnezeu pe pământ. Sfântul Pavel zice că acest lucru s-a întâmplat când a venit plinirea vremei, în epistola către Galateni 4, 4. Atunci când S-a născut Domnul Hristos, anii erau numărați de la întemeierea Romei. Era anul 750 de la întemeierea Romei, iar împăratul Octavian Augustus a dat poruncă să se facă un recensământ în tot imperiul roman, iar recensământul se făcea pe localitățile de obârșie și ne spune Sfântul Luca în capitolul 2 al Evangheliei sale că Fecioara Maria cu bătrânul Iosif au plecat de la ei din Nazaretul Galileii din nordul Israelului, la Betleem, în sudul Israelului, pentru că Betleemul era cetatea lor de obârșie. Acolo S-a născut Domnul Hristos, dar, cum era localitatea arhiplină, n-au găsit loc de găzduire și au intrat într-un grajd, Maica Domnului s-a culcat într-o iesle și L-a născut pe Mântuitorul. Acum cei ce merg în pelerinaj în Țara Sfântă știu că peste staulul respectiv s-a construit o biserică mare, iar la demisol închinătorii merg și se închină Domnului nostru Iisus Hristos.

Unii ar putea spune că relatările acestea scripturistice, pentru cei ce au mai puțină credință, nu cântăresc mult, și atunci le aducem două argumente, deși am putea aduce mai multe de ordin istoric și științific. Un istoric foarte mare al antichității era Joseph Flavius. El s-a născut pe când încă Mântuitorul era pe pământ și cartea lui importantă, «*Antichitățile iudaice*» pomenește de nașterea lui Hristos, de întemeierea creștinismului, de biserica creștină. Nu numai el, ci și Pliniu cel Tânăr, prin operele sale alese, pomenește de aceste evenimente care s-au petrecut atunci când Dumnezeu a despiciat istoria în două prin trimiterea în lume a Fiului Său.

Acum aceasta este o introducere duhovnicească la sărbătoarea care are loc la Bistrița și, la urma urmei, a Crăciunului, aniversarea Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos. Sunt 2019 ani de atunci, este sărbătoarea darurilor și se vede că de aceea și domnul președinte al Consiliului Județean face daruri în ziua de astăzi. Așa spune colindul: «*acum te las, fii sănătos și vesel de Crăciun, dar nu uita când ești voios creștine să fii bun*». Acestea să nu uităm în ziua de astăzi, pentru că sărbătoarea Crăciunului rămâne o sărbătoare a darurilor, ne facem bucurii unii altora. Așa că înainte de a mă adresa domnului director Mircea Gelu Buta, mă adresez dumneavoastră tuturor, dorindu-vă ca sărbătorile acestea să le petreceți cu pace cu bucurie și multe împliniri și pe tărâm spiritual și pe tărâm material. Sărbători fericite!...

Onorată asistență,

Desigur că aprecieri avem față de toți cei care sunt gratulați astăzi de către Consiliul Județean, dar misiune pe teren spiritual pe lângă cel medical a făcut domnul prof. dr. Mircea Gelu Buta, și atunci se cuvine ca eu să

fiu astăzi aici. Și așa cum îmi este obiceiul, când spun un cuvânt îl întemeiez pe Sfânta Scriptură.

Versetul din Sfânta Scriptură ce i se potrivește dânsului l-a scris Solomon, cel mai înțelept om al antichității. În Cartea Pildelor, 22, 1 zice așa: «*un nume bun este mai de preț decât bogăția, cinstea este mai prețioasă decât argintul și decât aurul*». Domnul profesor doctor Mircea Gelu Buta are un nume bun. Ce a făcut pentru medicină știți dumneavoastră, eu mă bucur și pentru ceea ce a făcut pentru biserică. Două biserici din spitalul din Bistrița le-am sfințit eu, celelalte capele au fost sfințite înainte de a veni eu în eparhie, de către vrednicul de pomenire Mitropolitul Bartolomeu, și de toate ne bucurăm. Dar a devenit arhicunoscut acest «*Seminar de medicină și teologie*» care, iată s-a desfășurat până acum de 18 ori, și în urma acestor întâlniri internaționale s-au tipărit 18 volume de mare valoare pentru cei care vor să vadă cum interacționează spiritualitatea cu

medicina, și atunci cum să nu merite prețuirea noastră?

În ce privește prezența dânsului în viața noastră spirituală, mai trebuie să adăugăm multe cuvinte frumoase. În vremurile acestea totul se secularizează, iar oameni profunzi, serioși, implicați în cele spirituale, nu sunt așa de mulți. Dânsul este unul dintre aceia care, în mod deosebit, ne dezvăluie cum trebuie să arate un

om care slujește și medicina și spiritualitatea. La facultatea noastră de Teologie este profesor și predă Bioetica, o materie importantă, și noi ne bucurăm de prestația pe care o face pentru facultatea de Teologie din Cluj, facultate înglobată în Universitatea Babeș-Bolyai, o universitate de mare prestigiu, cea mai bună din România. Apoi câte lucruri n-am putea adăuga; oricum e foarte important că are și o viață religioasă pe care o observați dumneavoastră și în felul acesta nu numai că se îmbogățește sufletește dânsul, ci este și un exemplu pentru ceilalți intelectuali ai municipiului, ai arhiepiscopiei, de ce nu și ai țării noastre. Și atunci am venit cu mult drag în acest moment, când Consiliul Județean îi acordă acest titlu de cetățean de onoare, care ne bucură și pe noi.

Pentru toată lumea creștină, semnul distinctiv este crucea, iar noi i-am adus în dar o cruce de argint pe care să o păstreze ca amintire a zilei de astăzi și zicem bisericeste «*Vrednic este!*».

Ceremonia a continuat cu discursul Prof. Dr. Mircea Gelu Buta: „ÎPS Arhiepiscop și Mitropolit Andrei, D-le Președinte, onorată asistență:

În primul rând aș dori să mulțumesc ÎPS Andrei pentru implicarea pe care o are în viața spirituală a Episcopiei noastre, dar și cuvintelor frumoase pe care le-a rostit acum în prag de sărbătoare. Aș continua ideea pe care a dezvoltat-o domnia sa, relatându-vă pentru început povestea unui om de afaceri foarte bogat, publicată de cunoscutul scriitor Charles Dickens în ajunul Crăciunului din anul 1843. Este vorba de Dl. Scrooge, al cărui singur țel în viață era să facă bani. Dar această preocupare l-a izolat de restul lumii. Prima persoană care l-a vizitat pe Dl. Scrooge în seara de Crăciun a fost fantoma fostului său partener, Jack Marley, care a murit cu mult timp în urmă. Dar acest Jack Marley, a venit înlănțuit, adică purta peste tot lanțuri.

La apariția fantomei, Dl. Scrooge, rămânând pentru o clipă înmărmurit, îi adrează următoarea întrebare:

– „Jack! tu erai un om de afaceri atât de bun. Ai adus atâtea profit pentru compania noastră. De ce porți lanțurile astea?”

Jack Marley a răspuns:

– «Scrooge, pentru că am uitat care este adevăratul scop al afacerii noastre. Nu este vorba despre tranzacții imobiliare, despre bănci, despre câștig, ci omenirea este afacerea noastră, iar dacă uităm acest lucru cu siguranță sufletul nostru este mai sărac.»

Suferința se poate manifesta pe planuri diferite, adică bio-psiho-social și spiritual, aducând în viața omului o schimbare de roluri. Oricare ar fi fost statutul său social anterior, persoana bolnavă devine de cele mai multe ori, dependentă de ceilalți, fiind privit ca un mecanism ce s-a stricat și trebuie reparat.

M-am întrebat deseori câți medici oncologi înțeleg cu adevărat frământările prin care trece un bolnav cu cancer sau câți cardiologi, nu doar înregistrează dispneea, ci se întreabă la ce s-o fi gândit omul din fața lor, căruia insuficiența cardiacă îi albăstrise buzele și, probabil, este candidat la o moarte apropiată.

Iată o experiență macabră a unui cercetător american, care reprezintă consecința imediată a spiritului științific, lipsit de spiritualitate. Un muribund a fost cântărit cu câteva minute înainte și după moarte. Deoarece cântarul arăta o diferență de aproximativ 56 g, concluzia imediată a fost că sufletul unui om a cântărit 56 g de materie gazoasă. Iată cum profetia din «*Contractul social*» a lui Jean Jaques Rousseau: «*Socotitorilor, socotiți, calculați, că a voastră e lumea!*», se împlinește sub ochii noștri.

Această extracție a sensibilului din om are drept consecință faptul că legile vieții devin cele ale unei realități străine, o realitate oarbă, de cele mai multe ori fără nicio legătură cu viața noastră. Și atunci iată cum sărutarea pe care și-o schimbă între ei iubiiți nu mai reprezintă decât un bombardament de particule microfizice.

Mitul dominant al societății contemporane constă în convingerea că medicina modernă este concepută ca o știință născută din tehnologie. Ceea ce poate face astăzi chirurgia intervențională, transplantologia, medicina reproducerii și, nu în ultimul rând, domeniul geneticii medicale, ține de aventura fascinantă a istoriei umane. Totuși, ilustrul clinician Dominic J. Corrigan ne atenționează «*Nefericirea celor mai mulți medici constă nu în faptul că nu știu atât cât trebuie să știe, ci în faptul că nu văd și nu ascultă totul!*»

În această situație, medicina contemporană trebuie să redescopere forța încântătoare a cuvintelor, pentru a resacraliza relația

dintre medic și omul aflat în suferință. Etica acestui dialog înseamnă apariția unei alianțe terapeutice, prin care cuvintele își pot aduce aportul în procesul vindecării.

Aceasta a fost motivația pentru care am lansat în anul 2002 proiectul de anvergură «*Medicină și Teologie*», ajuns în anul 2019 la cea de-a XVIII-a ediție. Prin conferințele susținute și cele 18 vo-

lume publicate, am dorit să punem la dispoziția celor interesați, o bază teoretică, de regândire a relației pe care medicul ar trebui să o aibă cu pacienții săi.

Onorată asistență, consider că în această nominalizare se regăsesc în primul rând maeștrii mei, din lumea academică și culturală, echipele medicale care și-au desfășurat activitatea de-a lungul timpului la Spitalul Județean de Urgență Bistrița și pe care «*ii leagă visurile și lupta în care au stat și stau alături pe viață, pentru viață*», directorii spitalului, care de-a lungul anilor au condus destinele sănătății din acest județ, echipa de profesioniști cu care, timp de peste douăzeci de ani, am reușit să dăm spitalului o direcție de dezvoltare modernă, ucenicii care au preluat administrația spitalului și se străduiesc să ducă mai departe proiectul «*Spitalul Județean de Urgență Bistrița în mileniul III*». Mulțumesc colegilor medici din județul Bistrița-Năsăud, membrilor Asociației Transilvane pentru Literatura Română și Cultura Poporului Român, membrilor Fundației REGNA, pentru onoarea pe care mi-au făcut-o pentru a mă propune «*Cetățean de Onoare al Județului Bistrița-Năsăud*».

Vă doresc tuturor să purtați Crăciunul în inimă. La mulți ani!
Bistrița 23.12.2019

Iubirea milostivă și Filantropia creștină

Protos. Visarion Pașca

Filantropia este un termen care provine din greacă *φίλος*, *philos* - prieten și *άνθρωπος*, *ánthros* - om (în traducere „prietenie sau dragoste față de oameni”). Filantropia se manifestă prin credința în bunătatea oamenilor, iar persoanele filantropice își închină viața și avutul în mod altruist pentru a servi celor nevoiași.

Rădăcina filantropiei se află însă negreșit în Sfânta Treime, în Dumnezeu care este iubire. Primul filantrop a fost Însuși Hristos Fiul lui Dumnezeu și Dumnezeuul nostru – „Noi iubim pe Dumnezeu, fiindcă El ne-a iubit cel dintâi” (Ioan 4, 19). Înainte de orice trebuie să avem în inimi filantropia izvorâtă din Tatăl nostru Cel Ceresc, iar mai apoi milostenia și filantropia înțeleasă ca legătură și relație între oameni. Noi simțim prezența iubitoare a lui Hristos, prin Sfântul Duh, de fiecare dată când ne împărtășim euharistic cu El, și în acest fel se manifestă în fapt legătura între Filantropia divină a Preasfintei Treimi și filantropia eclesială și socială a creștinilor.

Sfinții Apostoli și Sfinții Părinți ne învață că viața bisericii înseamnă iubirea lui Hristos față de noi toți, copiii Lui, și iubirea noastră față de Hristos, adică Liturghia euharistică și filantropia socială creștin-ortodoxă nu pot fi despărțite. În Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie celebrăm filantropia divină, iar din aceasta se nasc faptele bune în viața de zi cu zi, se ivește filantropia socială, ca în îndemnul: „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca văzând ei faptele voastre cele bune să preamărească pe Tatăl vostru Cel din ceruri” (Matei 5, 16).

În gândirea Sfinților Apostoli și a Sfinților Părinți, „Taina Fratelui” sau slujirea filantropică a aproapelui se întemeiază în taina Filantropiei divine, descoperită în Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Care S-a făcut Om din iubire pentru oameni și pentru mântuirea lor¹. Astfel, Sfinții Apostoli și Sfinții Părinți ai Bisericii au unit Euharistia cu filantropia socială, prezentă în mesele comune frățești ale primilor creștini, cu colectele strânse pentru a ajuta pe nevoiași, pe văduve, pe orfani și pe bătrâni.

Filantropia creștină înseamnă o iubire care ne îndeamnă să fim darnici, să manifestăm acea stare sufletească completă de dăruire pentru bunăstarea celuilalt. Asistența socială, prin care înțelegem ajutorarea aproapelui sărac și lipsit, grija față de cel aflat în nevoie, s-a născut în Biserică, iar Sfinții Părinți sunt cei care au întemeiat-o, ei sunt cei care ne călăuzesc prin exemplul lor pe calea filantropiei creștine, căci Sfinții Părinți nu doar au vorbit despre filantropie și milostenie, ci chiar au înfăptuit-o.

Lucrarea filantropică începe odată cu apariția mănăstirilor în veacul al III-lea, ele devenind nu doar lăcașuri sfinte de rugăciune dar și locuri de muncă și de caritate. Se povestește că, în vremea Sfântului Pahomie cel Mare, prin secolul IV, în timpul unei secete, Sfântul a împărțit poporului grâul mănăstirii, iar în același veac, un frate al Sfântului Grigore de Nyssa, retras în pustietate, prin lucrul mâinilor sale, hrănea o mulțime de săraci.

Mănăstirile au creat nu doar case special amenajate pentru bolnavi, pentru vârstnici, pentru călugări și clerici, ci și așezăminte sociale pentru mireni unde suferința omenească și-a găsit alinare. În general spitalele erau construite pe lângă biserica mănăstirii, iar căminele erau situate dincolo de zidurile mănăstirii.

Dar cel mai mare filantrop al Bisericii noastre este Sfântul Vasile cel Mare, el este cel care a us bazele, sistemului de asistență socială cunoscut nouă sub denumirea de *Vasiliada* și care cuprindea case de îngrijire a săracilor, un cămin pentru străini, un spital pentru leproși.

Sfântul Efrem Sirul, în vremea unei mari perioade de foamete din anul 365, din orașul sirian Edessa, le-a cerut creștinilor să-i ajute pe cei în nevoi. El personal a adunat daruri și s-a îngrijit ca la fiecare să ajungă cele de trebuință.

Știm de la Sfântul Ioan Gură de Aur că, în Antiohia, unde el a fost preot și predicator, în jurul anilor 390, multe văduve și fecioare, săracii, bolnavii, cei închiși, infirmii sau

cerșetorii ocazionali erau întreținuți zilnic din veniturile Bisericii și din donațiile făcute de către creștinii modești.

La acestea suntem și noi chemați: să le facem pentru toți frații noștri mai mici, să le slujim, să le fim aproape, căci Întemeietorul Bisericii și Capul ei este Hristos, Care n-a venit să I se slujească, ci ca să slujească.

Ce înseamnă filantropia pentru noi creștinii ne învață Însuși Dumnezeu, căci Întruparea Fiului lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră este cea mai profundă și totodată cea mai evidentă manifestare a iubirii care merge până la moartea pe Cruce. Aceasta este marea filantropie a lui Dumnezeu: „căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut, L-a dat, ca tot cel ce crede în El să nu moară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3, 16).

În Biserică și prin Biserică, filantropia se transformă în slujirea închinată lui Dumnezeu și oamenilor. Noi, creștinii suntem chemați să-I urmăm Mântuitorului în iubirea față de aproapele: „Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții” (Ioan 13, 35). Iar Sfântul Apostol Pavel ne arată: „Iar când bunăstarea și

zire și, mai cu seamă, de iubirea cea adevărată. Urmând exemplul Părintelui Vasile de la Mănăstirea Dumbrava (jud. Alba), al Părintelui Tănase de la Valea Plopuului (jud. Prahova), încercăm și noi, în proximitatea Mănăstirii Florești, să construim un așezământ pentru copiii părăsiți, unde ei să primească iubire și educație. Acești copii, care sunt copiii noștri, sunt creștinii de mâine.

Părintele Aresenie Boca spunea: „Copiii odihnesc și refac omul! Ei rezumă gingășia și frumusețea, puritatea și nevinovăția și credința. Chiar ei sunt o refacere a omului. Chiar pe Iisus copiii L-au odihnit. Cei mari Îl amărau mereu. Și luând un copil în brațe, le-a zis: *Oricine va primi în numele Meu pe unul din acești prunci, pe Mine Mă primește; și oricine Mă primește pe Mine, Îl primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine* (Marcu 9, 37). Dacă mamele ar primi copiii în numele Domnului, ce străvezii ar fi ei în chipul lui Iisus. Abia atunci și-ar da seama mamele pe cine au primit prin copii. Copiii ajung în brațele lui Dumnezeu, fiindcă sunt cei mai aproape de El, căci modul lor de a fi e cel mai iubit de Dumnezeu. Copiii Îl au pe Dumnezeu ca pe un tată de pe celălalt țărm. În ochii copiilor seninătatea este de culoarea cerului. Dumnezeu și copiii au înrudirea pe care noi cei mari o pierdem. Sfinții sunt niște mari copii!”

Activitățile și realizările Asociației până în prezent

De la începuturile Mănăstirii „Acoperământul Maicii Domnului” din Florești, s-a dorit ca, aici, în apropierea Clujului, să existe un punct de asistență socială. Așa a luat naștere ideea acestui proiect filantropic, în proximitatea Mănăstirii, proiect prin care se dorește ca, pe lângă găzduirea copiilor, acestora să li se ofere afecțiunea și căldură părintească de care duc lipsă, cât și o purtare de grijă spirituală, duhovnicească.

Cu ajutorul Bunului Dumnezeu, al Maicii Domnului și al Sfântului Onufrie cel Mare, ocrotitorul Așezământului, și prin sprijinul oferit de mulți creștini, am reușit să construim 2 case în oglindă, finisate și mobilate, fiecare dintre ele având o capacitate de 12 locuri. În mansardă copiii au un spațiu amenajat pentru joacă, o bibliotecă și un laborator IT. S-a mai construit și o casă administrativă și un paracelis închinat Sfântului Cuvios Onufrie, ocrotitorul așezământului. Tot ceea ce s-a construit până acum,

s-a realizat prin generozitatea unor oameni de bine, care s-au implicat trup și suflet în acest proiect social-filantropic. Așezământul nu beneficiază de niciun fel de sprijin financiar din partea statului român.

Ne bucurăm tare mult pentru faptul că, anul trecut, în septembrie, după o lungă perioadă de așteptare, am reușit să obținem licențierea și toate actele necesare pentru o bună funcționare și astfel, în prezent, găzduim 13 copii. Așezământul funcționează într-un procent de 95% doar cu voluntari, care își dedică din timpul lor liber și vin și fac diferite activități cu copiii. Avem și câțiva angajați pe care-i plătim din fonduri proprii.

În acest an ne-am propus finalizarea instalațiilor electrice, termice și sanitare la bucătăria Așezământului, precum și dotarea bucătăriei cu echipamente profesionale, amenajarea curții interioare a Așezământului și realizarea unui teren de sport pentru copii și alte proiecte social-culturale pe care le desfășurăm deja de câțiva ani buni. Sperăm ca în viitorul apropiat să țârnosim și paracelisul Cuviosului Onufrie, care acum se află la starea de finisaje exterioare, rămânând partea de interior.

Voluntarii Așezământului se mai ocupă și de aproximativ 30 de familii nevoiașe, din apropierea Clujului, pe care le ajută lunar cu alimente, haine și bani (plătim chirii, facturi etc.)

Dorim pe această cale, să mulțumim din suflet tuturor voluntarilor și oamenilor de bine care și-au deschis inima și sunt alături de noi în acest demers, în special Asociației „Sfânta Parascheva” din Chicago, care a fost, și sperăm că va fi în continuare, alături de noi în buna desfășurare a activității noastre.

După cuvântul Sfântului Apostol Pavel, care a zis: „Bucurați-vă cu cei ce se bucură, plângeți cu cei ce plâng” (Romani 12, 15), ar trebui ca inimile noastre să se întristeze pentru suferințele copiilor greu încercați de viață. Cum ne-am putea numi creștini, dacă ne-am îmbuiba de toate bunățile, în timp ce alții rabdă foame și frig? Sau cum am putea să cerem ajutorul Tău, de nu-i vom ajuta la rândul nostru pe cei ce au nevoie de ajutor? „Luminează-ne pe noi, Doamne, să-i ajutăm cu ce ne stă în putință, ca să îndulcim măcar puțin amara lor viață. Bindecuvintează-i, Doamne, pe acești copii necăjiți și pe cei care îi ajută pe ei, întărește-i și le răsplatește lor după mare mila Ta, ca un bun și iubitor de oameni”⁴.

Așezământul Sfântul Onufrie pentru orfani, de la Mănăstirea Florești, Cluj.

iubirea de oameni a Mântuitorului nostru Dumnezeu s-au aratat, El ne-a mântuit” (Tit 3, 4-5).

Tot ceea ce a făcut Mântuitorul a făcut cu iubire, Dumnezeu Însuși este iubire, așa cum ne învață și Sfântul Apostol Ioan, a făcut mântuirea din milă pentru omenirea căzută ce se zbătea în stăpânirea morții și a păcatului, iar dacă gândim în acest fel, putem spune că întreaga operă a Mântuitorului Iisus Hristos este cea mai mare și mai desăvârșită operă filantropică.

Toate învățăturile lăsate omenirii de Fiul lui Dumnezeu Întrupat sunt îndreptate către fapta bună, izvorâtă din iubire, iar dobândirea Împărăției Cerurilor este condiționată de filantropie: „Flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc, însetat am fost și Mi-ați dat să beau, gol și M-ați îmbrăcat, bolnav și M-ați cercetat, în temniță și ați venit la Mine”, căci Iisus se identifică cu cei aflați în nevoie: „Întrucât ați făcut acestea fraților Mei prea mici, Mie Mi-ați făcut” (Matei 25, 35).

Tot ceea ce a făcut Biserica în plan social, a fost în sensul și după modelul lăsat de Domnul nostru Iisus Hristos, El fiind și Cel Care, în calitate de „Cap al trupului tainic al Bisericii” (I Col 1, 18) o conduce pe aceasta până la sfârșitul veacurilor.

Filantropia este un atribut al lui Dumnezeu, pe care, însă, ar trebui să îl manifeste fiecare creștin prin blândete, dăruire, grijă și pășare față de aproapele, filantropia înseamnă nu doar omenie, ci mai cu seamă legătură dintre oameni. În acest sens, Cuviosul Siluan Athonitul spune: „fericit sufletul care iubește pe fratele său, căci fratele nostru este viața noastră”².

Filantropia este mijlocul prin care Dumnezeu preface egoismul din noi în iubire față de aproapele, pentru ca fiecare să poată intra în Împărăția Cerurilor. Aceasta, cu atât mai mult cu cât la judecata din urmă, dobândirea Împărăției Cerurilor este condiționată de atitudinea noastră față de cei aflați în durere, în nevoie și în sărăcie. În Fericirea a V-a, auzim glasul Mântuitorului: „Ferițiți cei milostivi, că aceia se vor milui”.

Așezământul Sfântul Onufrie de la Florești, Cluj

Încercând să pună în practică acest îndemn al Mântuitorului, a pornit la drum și Asociația Filantropică „Sfântul Onufrie” cu câțiva voluntari, din îndemnul iubirii de aproapele, din dorința de a-i ocroti pe cei mai mici dintre noi și atât de neajutorați: aceștia sunt copiii părăsiți, orfani, lipsiți de cămin, lipsiți de ocrotire, de călăuz

¹ Patriarhul Daniel, *Predică la Duminica a XXV-a după Rusalii* (Pilda samarineanului milostiv), 7 noiembrie 2012.

² Cuviosul Siluan Athonitul, *Între iadul deznădejzii și iadul smereniei*, în traducere de Pr. Prof. Dr. Ioan Ică și Diac. Ioan I. Ică jr., Editura Deisis, Sibiu, 2001.

³ Părintele Aresenie Boca, *Ridicarea căsătoriei la înălțimea de Taină*, Editura Agaton, Făgăraș 2002, p. 43-44.

⁴ Rugăciune pentru copiii orfani.

Părintele Vasile Beni, 10 ani de slujire a Cuvântului în Biserica din inima Bistriței

Menuț Maximilian

De zece ani, părintele Vasile Beni este preot la Biserica „Coroana” din Bistrița, împreună cu părintele protopop Alexandru Vidican, părintele profesor Nicolae Feier și părintele Emanuel Vidican slujind la altar cu dragoste pentru cele sfinte, dar și pentru oamenii care vin și-și apleacă genunchii în cea mai veche biserică din oraș. Vasile Beni face parte din redacția „Răsunetul”, în fiecare duminică și la fiecare sărbătoare cititorii noștri se bucurându-se de prezența Cuvântului de învățătură al părintelui, care știe să creioneze tainele Evangheliei pe sufletul credincioșilor în suplimentul „Logos”. Am constatat că rubrica părintelui Beni crește în vizualizări, în distribuiri, ceea ce dovedește faptul că este foarte citit, foarte ascultat și este un preot drag bistrițenilor și celor din județ care accesează pagina noastră sau citesc ziarul print. Un articol despre iubirea de mamă a avut peste 150 de distribuiri și peste 30.000 de vizualizări. Nu pot, în calitate de manager, decât să mă bucur. Suntem singura publicație din județ și printre puținele din țară, cu rubrică permanentă de religie. Nu întâmplător l-am recomandat și a devenit membru cu drepturi depline al asociației noastre, *Uniunea Ziaristilor Profesioniști din România (UZPR)*. Mă bucur că rubrica a crescut în fiecare an, pentru că de la ea a pornit și volumul „La început a fost cuvântul. Predici și meditații creștine”, apărut la Editura Nosa Nostra. „Am așezat la începutul predicilor mele cuvintele: „Dragi credincioși”, fiindcă dumneavoastră, credincioșii Bisericii noastre, veniți la Biserica din dragoste pentru HRISTOS, Cel pe care „Îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți întru El fără să-L vedeți, ajungând la țelul credinței: mântuirea sufletelor voastre” – după cum spune Sf. Ap. Petru în a doua sa Epistolă (6, 8-9). Mulțumesc Înaltpreasfințitului Mitropolit Andrei pentru binecuvântarea dată acestei cărți, care adună predici rostite, gânduri, meditații duhovnicești, alcătuite spre creșterea și rodirea sufletescă a fiilor Bisericii noastre dreptmăritoare” sunt cuvintele cu care se deschide volumul.

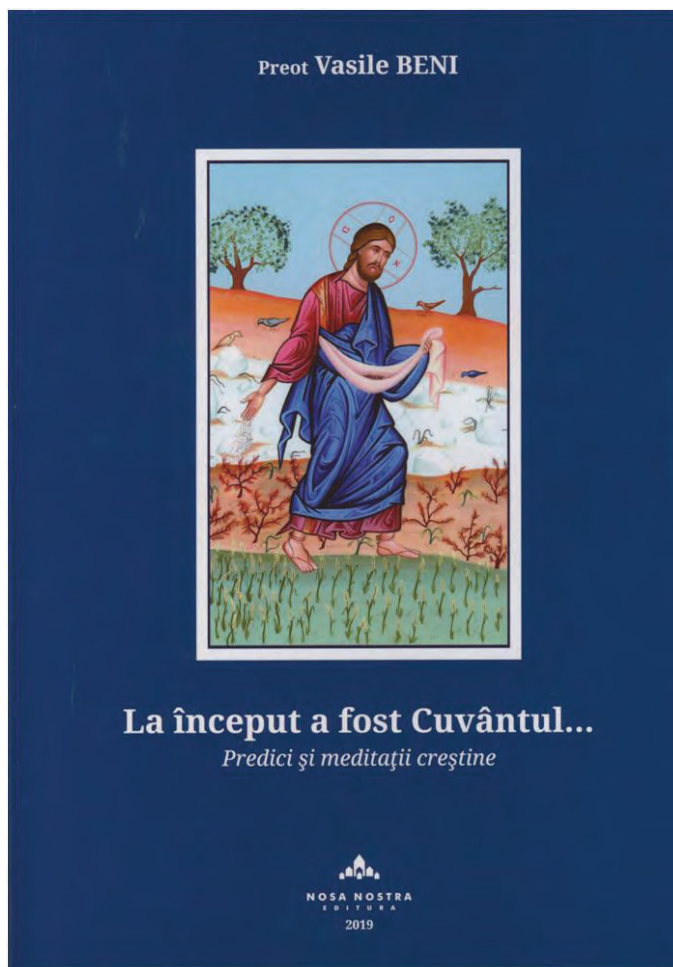
Trăim într-o lume în care suntem înconjurați, asaltați chiar de tot felul de cărți, reviste, reclame, oferind rețete bizare despre cum să fii fericit, cum să ai succes în afaceri, cum să-ți găsești jumătatea, cum să comunici eficient cu iubita, cum poți să slăbești într-un timp cât mai scurt. Niciodată nu s-a comunicat mai mult ca în zilele noastre, prin sute de posturi TV, mii de minute la telefon, mii de sms-uri. Avem messenger și facebook, whatsapp, viber, snapchat și instagram. Niciodată n-a fost mai ușor să comunici, însă am pierdut, paradoxal, dialogul dintre noi. Părintele Vasile Beni ne aduce o carte despre cum să ai grijă de sufletul tău. Cred este cel mai important lucru, dincolo de toate rețetele de succes pentru această viață. În primul rând, trebuie să avem grijă de sufletul nostru, pentru că, dacă avem grijă de suflet, cu siguranță, vom găsi și calea fericirii, găsim și echilibru, tot ceea ce are nevoie un om pentru a fi „așezat”, cum spunea mama mea. Acest volum poate sta lângă calendar și, în zi de sărbătoare, putem citi din el, pentru că este scris și pe înțelesul meu, și pe înțelesul filosofului, și pe înțelesul teologului, dar și pe înțelesul omului simplu, al creștinului. Cred că acesta este câștigul cărții. Mai apoi, ne învață că avem rădăcini. Avem o mamă, avem un tată, avem o biserică, avem o credință foarte bine surprinsă în carte. Ni se explică că toți domnitorii și voievozii noștri, începând cu Ștefan cel Mare și Petru Rareș, au fost ortodocși (acest lucru se arată foarte frumos, fără a aduce nimănui nicio atingere).

Tot din această carte învățăm că întotdeauna trebuie să privim în Sus, spre Dumnezeu, să credem întotdeauna în biserică noastră. Este foarte important să pășim într-un pelerinaj împreună – cultura și biserică –, pentru că doar așa avem de câștigat. De multe ori am fost acuzat că sunt un creștin „prea” practicant și sunt prea „vizibil” prin discursurile mele și ca director de ziar ar trebui să fiu mai „echidistant”. Citind această carte mi-am dat seama că foarte bine fac că îmi apăr otodoxia, m-a învățat că, întotdeauna, un petic de pământ (cel natal) devine cel mai scump altar. Să ne iubim pe noi, să ne iubim țara, să ne iubim credința, să

ne iubim părinții, dar să nu uităm nici de cei plecați, să fim într-o adevărată comuniune permanentă.

„Biserica noastră este o biserică vie. Se deschide dimineață la ora 7, când preotul se pregătește pentru oficierea tainei Sfintei Liturghii. Sunt foarte mulți credincioși care participă și la Sfânta Liturghie de peste săptămână și pe urmă se duc la serviciu. Am putea spune că, credincioșii noștri nu sunt oarecum modele, pentru noi, preoții care-i păstori, adică împletesc partea Martei cu partea Mariei, „muncește – roagă-te și muncește” spune pr. Vasile Beni.

Cartea a apărut cu binecuvântarea Mitropolitului Andrei și are o prefață semnată de părintele Nicolae Feier, în care scrie: „Părintele Vasile Beni, înțelegând rolul pedagogic al pericopelor evanghelice de la fiecare Sfântă Liturghie, le pune la îndemâna cititorilor”. Nicolae Manolescu, președintele Uniunii Scriitorilor din România, un cunoscut critic literar și academician, la întrebarea „La ce sunt bune cărțile?” răspunde: „La totul și la nimic”. Poți trăi foarte bine fără să citești. Milioane de oameni n-au deschis niciodată o carte din proprie voință. Să vrei să le explici ce pierd este același lucru cu a-i explica unui surd frumusețea muzicii și unui orb splendoarea curcubeului”. Cred că, până la urmă, fiecare ar trebui să ne apropiem de cărți, pentru că suntem în anul lecturii, al cititului, iar o asemenea carte de suflet este foarte utilă.

La întrebarea ce reprezintă pentru un preot cuvântul, Vasile Beni spune: „Prin cuvânt putem salva un suflet sau putem să-l aruncăm în deznădejde. Cuvântul îi poate apropia pe oameni sau îi poate îndepărta. Cuvântul este puterea prin care noi creăm sau distrugem. Cuvântul e puterea pe care o avem de a ne exprima și de a comunica, de a gândi și de a crea evenimentele din viața noastră. Cuvântul e cea mai puternică unealtă pe care o are omul. Cuvântul reprezintă manifestarea ființei noastre spirituale, scânteia divină din interiorul nostru. Cuvântul nostru poate crea cel mai frumos vis și realitate, dar poate și să distrugă tot ce există în jurul nostru. Cuvântul vorbit sau scris este atât de puternic, încât un simplu cuvânt poate schimba o viață sau poate distruge viețile a milioane de oameni. La fel se întâmplă și în cazul cuvintelor scrise. De aceea, este bine să fim atenți întotdeauna la cuvintele pe care le rostim, dar mai ales la urmările lor. Cuvântul lui Dumnezeu este o oglindă în care fiecare dintre noi ne putem vedea chipul. Dacă ne uităm cu atenție sau mai bine zis, citim din Sfânta Scriptură, observăm realitatea - adică cum suntem sau cum trăim pe acest pământ”.

Cartea prezintă și rugăciuni pe care, cred, fiecare dintre noi ar trebui să le citim. „Ele sunt scrise pentru că, de multe ori, credincioșii care vin la Sfânta Biserică întrebă preotul ce rugăciuni să citească sau ce ar trebui să facă, cum să postească, cum să se roage pentru a putea duce la bun sfârșit gândul și planul pe care-l au. Am început cu Rugăciunea de mulțumire, prima dintre ele, prin care noi suntem recunoscători bunului Dumnezeu pentru binefacerile primite,

pe urmă, Rugăciunea părinților pentru copii pentru că este foarte important, ca mamă și ca tată să te rogi pentru copiii tăi. Părintele Stăniloae spunea că pruncii, copiii, nu sunt întâmplări. Copiii noștri sunt un dar de la Dumnezeu. Atunci când noi ne rugăm pentru copiii noștri nu ne degravăm de sarcina de părinte ci, atât cât ne stă în putință, îi sfătuim, îi învățăm și ne rugăm pentru ei, dându-i în grija bunului Dumnezeu ca să-i ocrotească și să le poarte de grijă. În același timp, suntem datori să le mulțumim și să ne rugăm și pentru părinții noștri pentru că, indiferent pe ce scară socială ne aflăm, să nu uităm că tata și mama au investit, s-au trudit, s-au jertfit și datorită lor suntem ceea ce suntem fiecare” spune părintele Beni. Este o carte care ne apropie și mai mult de rugăciune în diferite ceasuri ale vieții noastre: Rugăciune către Mântuitorul Iisus Hristos, pentru izbăviri de boală, pentru călătorie, pentru ziua de naștere, pentru cei trecuți la cele veșnice.

La întrebarea „Ce este Lumina Învierii” părintele spune: „Lumina pascală nu este decât Dragostea lui Dumnezeu, cea dătătoare de viață, de sfințenie. O călăuză către Hristos. Când ținem făclia în mâini, să înțelegem că Dumnezeu a poposit în palmele noastre. Când ne uităm la ea, să-L vedem pe Hristos, al cărui chip suntem fiecare dintre noi. Să transformăm această lumină văzută în lumina nevăzută a sufletelor noastre, care să ne lumineze nu numai drumul în această viață, ci și în viața viitoare. Și așa cum protejăm plâpânda flacăra din mâini să nu se stingă, așa să nu lăsăm păcatele să stingă sfințenia din sufletele noastre. Învieria Domnului este începutul și sfârșitul tuturor sărbătorilor creștine. Învieria Domnului este sărbătoarea Paștilor, este praznicul despre care putem spune că nu are un început, în sensul că el se naște odată cu creștinismul. Duminica Învierii, așa cum se înfățișează ea astăzi, este expresia firească a evoluției misterului pascal trăit de vechea Biserică creștină, păstrat și desăvârșit de-a lungul veacurilor de Biserică Ortodoxă”. Și câte nu ne mai spune părintele despre sărbători, sfinți și existența noastră pe pământ. Cartea poate fi și leac pentru cei aflați într-o cumpănă a vieții, în deznădejde: „Doamne, ce minunat este să știi că ai pe cineva alături. Când nu mai ai pe nimeni! Să știi că-L ai pe Dumnezeu... El ne ajută de atâtea ori și ne răspunde la rugăciuni. Să căutăm ca și noi să fim mai receptivi la durerile și la nevoile altora. Să nu uităm niciodată de om, mai ales de omul de lângă noi, pentru că omul de lângă noi este pus anume ca prin el să ne înmulțim iubirea. Orice necaz am avea, să nu ne pierdem speranța. Slăbănogul din Evanghelie nu-și pierduse speranța timp de 38 de ani. Venise iar și iar la scăldătoarea-minune, încrezător de fiecare dată că „își va găsi omul”. Omul care să-l arunce și pe el în apă și încă cel dintâi. E un model de speranță neîmputinată. E un exemplu de biruință a răbdării și a speranței”.

Dacă nu știm unde putem să-l cunoaștem pe Dumnezeu, aflăm de la părintele Beni: „Pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu omul nu trebuie decât să vrea. Și chiar dacă în viața de zi cu zi avem parte de obstacole, insuccese, dezamăgiri, să ne gândim că în viața omului, nimic nu este întâmplător. Totul are un rost și totul se întâmplă cu o rânduală și o înțelepciune. Să nu uităm că credința e virtutea care-l unește pe credincios cu Dumnezeu și când noi credem în ceea ce au crezut patriarhii, proorocii, apostolii, mucenicii și atâtea milioane și milioane de suflete, putem fi absolut siguri că nu greșim.

Pe Dumnezeu putem să-L găsim și să-L cunoaștem pretutindeni, și de aceea Petre Țuța spunea că: „Diferența dintre noi și o babă din Bărăgan este aceea că noi vorbim despre Dumnezeu, iar ea vorbește cu Dumnezeu”. Să căutăm ca și noi să vorbim mai mult cu Dumnezeu prin rugăciune”.

Cartea are titluri foarte frumoase, metaforice („Unde ar trebui eu să-L cunosc pe Dumnezeu”, „Râuri de apă vie urcă spre cimitir”, „Rugători în cer pentru poporul român”, „Roagă-te pentru toți așa cum te-ai ruga pentru tine”, „Un Univers plin de minuni”, „Să nu apună soarele peste mânia voastră”, „Duminica, Biserica și Liturghia”, „Privesc spre Dumnezeu și-I mulțumesc”). De asemenea, sunt foarte multe extrase din poezii și foarte multe exemple concrete legate de tradițiile din satele județului Bistrița-Năsăud.

Vă îndemn să citiți această carte, și dacă nu ați făcut-o până acum veți ajunge să credeți în Cuvântul Sfânt și veți descoperi căldura familiei, împăcarea cu ceilalți și vederea spre Dumnezeu.

Activități ale Facultății de Teologie Ortodoxă din Cluj-Napoca, (decembrie 2019)

În perioada 1-6 decembrie 2019 s-a desfășurat un ciclu de activități sub egida Săptămânii Facultății.

Duminică 1 Decembrie 2019, la Catedrala Mitropolitană, Sf. Liturghie a fost săvârșită de IPS Arhiepiscop și Mitropolit Andrei.

În zilele de 2 și 3 decembrie 2019 a avut loc conferința Grupului de cercetare ortodoxă Sfântul Ioan Gură de Aur. Tema discutată a fost antropologia teologică și Teologia părintelui George Florovsky.

Luni, 2 decembrie 2019, a avut loc lansarea cărților: *Riscul iubirii. Despre buna întrebuințare spirituală a obișnuitului*, Ed. Doxologia, Iași, 2019, autor Lect. univ. dr. Paul Siladi - au prezentat: Pr. conf. univ. dr. Cristian Sonea și Pr. lect. univ. dr. Grigore-Dinu Moș - și *Cântări la Slujba înmormântării mirenilor*, Ed. Renașterea, Cluj-Napoca, 2019, autor: Pr. prof. univ. dr. Vasile Stanciu - a prezentat: Arhid. asist. univ. dr. Daniel Mocanu.

De asemenea a fost vizionat filmul: *Fericiți făcătorii de pace*, regizat de Ciprian Moldovan. A prezentat: Conf. univ. dr. Ioan Cârja de la Facultatea de Istorie și Filosofie a UBB.

Marti, 3 decembrie 2019 au fost lansate revistele: *Studia Universitatis Babeș-Bolyai*, seria Theologia Orthodoxa, nr. 1 / 2019, *Diakrisis*, Yearbook of Theology and Philosophy, editată de Centrul de Dialog între Teologie și Filosofie și *Studia Theologica Doctoralia Napocensia* și cărțile: *Mediaș. De la Media Colonia până astăzi*, Ed. Crisserv, Mediaș, 2018, autor: Pr. dr. Achim Sărășan. Au prezentat: Pr. prof. univ. dr. Vasile Stanciu și Pr. prof. univ. dr. Ioan Vasile Leb și *Partea văzută a iubirii. Pledoarii pentru credință*, Ed. Renașterea, Cluj-Napoca, 2019, autor: Conf. univ. dr. Nicolae Turcan. A prezentat: Pr. prof. univ. dr. Ștefan Iloaie.

Miercuri, 4 decembrie 2019, la Facultatea de Teologie Ortodoxă din Cluj-Napoca a avut loc o seară culturală. Pr. dr. Bogdan Ivanov, consilierul cultural al Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului, a susținut prelegerea: *Vârstele Sfântului Nicolae*. Grupul coral al Facultății, dirijat de Arhid. asist. univ. dr. Daniel Mocanu a susținut un microconcert de colinde.

În seara zilei de joi, 5 decembrie 2019, în Parcul Iuliu Hațieganu a fost organizat evenimentul Colind de Sfântul Nicolae. Au participat corurile celor patru Facultăți de Teologie ale UBB.

Joi, 5 decembrie 2019, la Capela Facultății, Arhim. lect. univ. dr. Benedict Vesa a săvârșit slujba Vecerniei cu Litie în cinstea Sfântului Ierarh Nicolae, Arhiepiscopul Mirelor Lichiei, ocrotitorul spiritual al facultății. La finalul slujbei, preacuviosul părinte a ținut un cuvânt de învățătură, evidențiind faptul că „Sfântul Nicolae este recunoscut drept om al bunătății, pentru că înțelege această lume sub spectrul darului”.

Vineri, 6 decembrie 2019, în capela facultății Sfânta Liturghie a fost săvârșită de IPS Arhiepiscop și Mitropolit Andrei înconjurat de un sobor de preoți și diaconi profesori, cu participarea studenților și a tuturor ostentorilor facultății. Răspunsurile la strană au fost date de Corul Facultății de Teologie Ortodoxă, dirijat de Arhid. asist. univ. dr. Daniel Mocanu.

După citirea pericopei evanghelice, Mitropolitul Clujului a ținut un cuvânt de învățătură, intitulat: *Preotul și credincioșii lui*, vorbindu-le celor prezenți despre datoria preotului față de credincioșii încredințați spre păstorie.

La final, Pr. prof. univ. dr. Vasile Stanciu, decanul facultății, a rostit un cuvânt duhovnicesc și a mulțumit ierarhului pentru binecuvântare și prezență.

În seara aceleiași zile, la biserica Adormirea Maicii domnului din cartierul Mănăștur al municipiului Cluj-Napoca, Corul de cameră „Psalmodia Transylvanica” al Facultății de Teologie Ortodoxă, dirijat de Pr. prof. univ. dr. Vasile Stanciu, decanul Facultății, a susținut un concert de colinde.

În perioada 8-14 decembrie 2019, Pr. prof. univ. dr. Vasile Stanciu, decanul Facultății de Teologie Ortodoxă a Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca, a susținut la un masterclass coral la Facultatea de Teologie Evanghelică „Augustana” din Neuendettelsau, Germania.

În zilele de 11 și 12 decembrie 2019, Pr. Prof. Evangelos Thiani, vicerectorul Academiei Teologice din Nairobi (Kenya) a fost oaspetele Facultății de Teologie Ortodoxă din Cluj-Napoca, întâlnindu-se cu studenții și masteranzii instituției și purtând discuții pe tema Ortodoxiei din Africa.

În seara zilei de joi 12 decembrie 2019, a avut loc la Muzeul Etnografic al Transilvaniei, în prezența IPS Arhiepiscop și Mitropolit Andrei, vernisajul expoziției „Așteptând praznicul Crăciunului...”. Lucrările expuse fac parte din remarcabila colecție de artă contemporană a Pr. conf. univ. dr. Ioan Bizău.

În data de 12 decembrie 2019, la Biblioteca Centrală Universitară „Lucian Blaga” din Cluj-Napoca a avut loc lansarea volumului Pr. prof. univ. dr. Ioan Chirilă, *A învăța să trăiești veșnicia (un dialog cu Sandu Frunză)*, recent apărut la Editura Școala Ardeleană. Au vorbit Prof. univ. dr. Aurel Codoban, Prof. univ. dr. Vasile Sebastian Dâncu și poetul Ion Mureșan.

În ziua de 13 decembrie 2019, în ciclul conferințelor de la biserica „Coroana” din Bistrița, Arhim. prof. univ. dr. Teofil Tia a susținut prelegerea cu titlul: *Dreptul și regulile paternității responsabile*.

Vineri, 13 decembrie 2019, la Galeria Paul Sima a Universității „Babeș-Bolyai”, a avut loc vernisajul expoziției personale a Prof. univ. dr. Marcel Gheorghe Muntean, cu tema: *Peisaje transilvane*.

Duminică, 15 decembrie 2019, după Slujba Vecerniei, a avut loc în Catedrala Mitropolitană, cu participarea IPS Arhiepiscop și Mitropolit Andrei, un concert de colinde în memoria martirilor din Decembrie 1989, susținut de corurile Facultății de Teologie Ortodoxă din Cluj-Napoca (dirijori: Pr. prof. univ. dr. Vasile Stanciu și Arhid. asist. univ. dr. Daniel Mocanu). În program au fost lucrări de: Nicu Moldoveanu, M. Tache, Vasile Popovici, Gelu Stratulat, Nicolae Lungu, Grigore Panțiru, Vasile Stanciu, Emil Manția, Stelian Ionașcu, Gheorghe Danga, Francisc Hubic, Gabriel Popescu, Valentin Teodorian, Ioan D. Chirescu și Alexandru Pașcanu.

Universitatea Babeș-Bolyai organizează luni, 16 decembrie, un ciclu de manifestări menite să exprime „recunoștința conducerii și a generațiilor actuale de cadre didactice și studenți pentru toate personalitățile care au contribuit la dezvoltarea, modernizarea și afirmarea Universității. Au fost dezvelite busturile profesorilor Onisifor Ghibu și Emil Racoviță, slujba de sfințire a acestora fiind săvârșită de Pr. prof. univ. dr. Vasile Stanciu. Conducerea Universității „Babeș-Bolyai” a omagiat cu acest prilej 100 de personalități care au ocupat diverse funcții administrative și, prin competențele lor profesionale, au sporit prestigiul instituției. Printre aceștia sunt Pr. prof. univ. dr. Alexandru Moraru și Pr. prof. univ. dr. Ioan I. Ică sr. În încheierea evenimentului corul de cameră „Psalmodia Transylvanica” al Facultății de Teologie Ortodoxă, dirijat de Pr. prof. univ. dr. Vasile Stanciu a susținut un concert de colinde.

În cadrul Salonului Icoanei Ardelene, ediția a XX-a, în foaierea Bibliotecii Județene „Octavian Goga” din Cluj-Napoca, au fost vernisate marți, 17 decembrie 2019 zeci de icoane transilvănene pe sticlă și lemn. Între iconarii ale căror lucrări au fost expuse este Prof. univ. dr. Marcel Gheorghe Muntean.

Joi, 19 decembrie 2019, Facultatea de Teologie Ortodoxă din Cluj-Napoca și Centrul de Dialog între Teologie și Filosofie al Universității „Babeș-Bolyai” a organizat conferința cu titlul: *Teologia după Darwin. Perspective analitice*, susținută de Conf. univ. dr. Călin Săplăcan de la Facultatea de Teologie Greco-catolică a UBB.

În seara zilei de joi, 19 decembrie 2019, la Casa de Cultură a Studenților Dumitru Fărcaș din Cluj-Napoca, sub egida Mitropoliei Clujului, Maramureșului și Sălajului și a Organizației Creștine „Agape”, Prețuim Familia, a avut loc evenimentul omagial: *Traian Dorz - poet, martir și mărturi-*

șitor. A vorbit Pr. prof. univ. dr. Stelian Tofană. Invitat special a fost IPS Arhiepiscop și Mitropolit Andrei.

În Duminicile Postului Nașterii Domnului, studenții Facultății de Teologie Ortodoxă din Cluj-Napoca, însoțiți de cadre didactice au continuat activitatea misionară ce constă în cântarea la strană și oferirea răspunsurilor la Sf. Liturghie, rostirea unui cuvânt de învățătură și discuții cu preoții și cu credincioșii din parohiile Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului, după următorul program:

Duminică, 17 noiembrie 2019 Parohia Ocnița - Arhid. asist. univ. dr. Daniel Mocanu.

Duminică, 24 noiembrie 2019 Parohia Ciceu-Mihăiești - Diac. lect. univ. dr. Nicolae-Olimpiu Benea.

Duminică, 1 decembrie 2019 Parohia Micești - Pr. lect. univ. dr. Grigore-Dinu Moș.

Duminică, 8 decembrie 2019 Parohia Tioțiu - Pr. conf. univ. dr. Marian Cotețiu.

Duminică, 15 decembrie 2019 Parohia Borșa - Pr. lect. univ. dr. Răzvan Perșa.

În perioada 15 - 20 decembrie 2019 a avut loc la Facultatea de Teologie Ortodoxă din Cluj-Napoca ultima săptămână duhovnicească a Postului Crăciunului:

Duminică, 15 decembrie 2019 a fost săvârșită Vecernia, la Catedrala Mitropolitană urmată de Concertul de Colinde susținut de Corurile Facultății de Teologie Ortodoxă. A predicat Arhim. prof. Samuel Cristea, Duhovnicul Seminarului Teologic Ortodox din Cluj-Napoca.

Luni, 16 decembrie 2019 a fost săvârșit Ceasul I, la Capela Facultății, iar seara, Vecernia, la Catedrala Mitropolitană. A predicat Pr. dr. Paul Isip, protopop de Gherla.

- Marți, 17 decembrie 2019 a fost săvârșit Ceasul al III-lea, la Capela Facultății, iar seara, Vecernia, la Catedrala Mitropolitană. A predicat Pr. dr. Adrian Medan de la Parohia „Pogorârea Sf. Duh” din Cluj-Napoca;

- Miercuri, 18 decembrie 2019, a fost săvârșit Ceasul al VI-lea, la Capela Facultății, iar seara, Vecernia, la Catedrala Mitropolitană. A predicat Pr. Claudiu Nechita, Consilierul social-filantropic al Episcopiei Sălajului.

- Joi, 19 decembrie 2019, a fost săvârșită Sfânta Liturghie, la Capela Facultății. Seara IPS Arhiepiscop și Mitropolit Andrei a fost colindat la reședința mitropolitană de studenții și profesorii facultății noastre, rostind un Cuvânt de binecuvântare.

- Vineri, 20 decembrie 2019, a fost săvârșit Ceasul al IX-lea, la Capela Facultății.

Vineri dimineața, Părintele Mitropolit Andrei a primit colindul membrilor Corului de Cameră „Psalmodia Transylvanica” al Facultății de Teologie Ortodoxă, dirijat de Pr. prof. univ. dr. Vasile Stanciu.

Duminică, 22 decembrie 2019, la Catedrala Mitropolitană, după Slujba Vecerniei și după cuvântul de învățătură al Înaltpreasfințitului Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Andrei, a avut loc Concertul de Colinde al Corului Catedralei, dirijat de Pr. prof. univ. dr. Vasile Stanciu. Corul Mitropolitan a interpretat 14 colinde din repertoriul românesc, printre care: „Moș Crăciun” (Dumitru Georgescu Kiriac), „Bună dimineața” (Alexandru Podoleanu), „Astăzi s-a născut Hristos” (Timotei Popovici), „Legănelul lui Iisus” (Valentin Teodorian), „Sus la Răsărit” (Costică Andrei), „Colindă de păcurar” (Ilarion Cocișiu), „Colo-n Sus” (Marțian Negrea), „Vine Crăciunul pe sară” (Nicolae Ursu), „Leru-i, Doamne, Ler” (Remus Georgescu) și „Ziurel de ziuă” (Remus Georgescu). Versurile ultimelor două colinde, închinare eroilor-martiri ai Revoluției din Decembrie 1989, aparțin poetului Radu Gyr, martir al închisorilor comuniste. Moderatorul concertului a fost Arhim. lect. univ. dr. Benedict Vesa, La final, Părintele Mitropolit Andrei le-a mulțumit pentru colind și le-a adresat un scurt gând duhovnicesc, însoțit de tradiționalele urări de sărbători.

Duminică, 29 decembrie 2019, Arhim. lect. univ. dr. Benedict Vesa a săvârșit Sf. Liturghie și a rostit un cuvânt de învățătură în biserica cu hramul „Adormirea Maicii Domnului” din Cluj-Napoca (cartierul Mănăștur).

Dr. Dacian But-Căpușan

IPS ANDREI MITROPOLITUL CLUJULUI, MARAMUREȘULUI ȘI SĂLAJULUI

În fiecare **luni**, între orele 8.00 și 10.00, conduce ședința Consiliului Permanenței Eparhiale.

În fiecare **vineri**, între orele 8.00 și 10.00, predă cursul de Spiritualitate pentru studenții din anii III și IV de la Facultatea de Teologie din Cluj-Napoca.

În fiecare **miercuri**, între orele 20.30 și 21.00, realizează emisiunea „Cuvântul Ierarhului – spiritualitate creștină pe unde hertziene”, pentru postul de radio „Renașterea”.

În fiecare **miercuri** și **vineri**, între orele 10.00 și 15.00, acordă audiențe clerului și credincioșilor.

Decembrie 2019

1 Decembrie (Ziua Națională a României)

În Catedrala Mitropolitană din Cluj-Napoca, slujește Sfânta Liturghie și rostește cuvântul de învățătură.

În Catedrala Mitropolitană, săvârșește slujba de Te-Deum cu prilejul Zilei Naționale a României. Susține o alocuțiune și rostește un cuvânt de felicitare.

În Piața „Avram Iancu” din fața Catedralei Mitropolitane, asistă la ceremonialul militar organizat cu prilejul Zilei Naționale a României.

În sala de festivități a „Grand Hotel Italia” din Cluj-Napoca, participă la recepția oferită cu prilejul Zilei Naționale a României de către membrii Fundației „Transilvania Leaders”. Rostește un cuvânt duhovnicesc.

2 decembrie

Realizează o emisiune dedicată sărbătoririi Sfântului Ierarh Nicolae pentru postul de televiziune TVR 3.

În localitatea Tureni, protopopiatul Turda, săvârșește slujba Punerii Pietrei de Temelie a Centrului Social pentru vârstnici „Sfântul Porfirie Kavsokalivitul” (coordonator: PCuv. Arhim. Teofil Popescu, starețul mănăstirii de la Cheile Turzii). Rostește un cuvânt de învățătură. Este însoțit de domnul Liciniu Câmpean, consilierul misionar-social al Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului.

Face o vizită pe șantierul Centrului misionar-social „Sfântul Apostol Andrei” de pe Calea Turzii din Cluj-Napoca. Este însoțit de domnul Sorin Călea, consilierul economic al Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului.

3 decembrie

Cu prilejul Zilei Internaționale a persoanelor cu dizabilități, în Biserica „Învierea Domnului” din Turda (parohi: Pr. Vasile Știopei și Pr. Oliviu Verdeș), la împlinirea a 10 ani de la înființarea Centrului Social pentru persoane cu dizabilități psiho-neuro-motorii „Sfânta Irina” din Turda, oficiază o slujbă de Te-Deum și rostește un cuvânt duhovnicesc. Hiroteseste într-un iconom stavrofor pe părintele Florian Marian Simionca și pe părintele Remus Daniel Sîrb, coordonatorii centrului. Asistă la concertul de colinde susținut de beneficiarii centrului și invitații lor.

4 decembrie

La Facultatea de Teologie din Cluj-Napoca, asistă la programul cultural-artistic organizat în cadrul Săptămânii Facultății. Rostește un cuvânt de binecuvântare.

În localitatea Gilău, protopopiatul Cluj I, oficiază o slujbă funebă la căpătâul adormitei întru Domnul, Maria, soția domnului primar Dumitru Sfârlea. Rostește un cuvânt de mângâiere.

5 decembrie

Săvârșește slujba de sfințire a Paraclisului „Sfântul Porfirie Kavsokalivitul” din incinta Mănăstirii „Sfinții Apostoli Petru și Pavel” din Țara Năsăudului. În biserica mare, slujește Sfânta Liturghie și rostește cuvântul de învățătură. Conferă părintelui stareț, protosinghelul Chiril Zăgrean, Ordinul „Mihai Vodă”.

Face o vizită în parohia Salva, protopopiatul Năsăud (paroh:

Pr. Grigore Mureșan), în vederea stabilirii locului pentru construirea unei noi case parohiale. Este însoțit de PCuv. Arhim. Dumitru Cobzaru, exarhul mănăstirilor din Arhiepiscopia Vadului, Feleacului și Clujului.

6 Decembrie (Sfântul Ierarh Nicolae)

Cu prilejul hramului, în Capela Facultății de Teologie din Cluj-Napoca (slujitor: Arhim. Teofil Tia), slujește Sfânta Liturghie și rostește cuvântul de învățătură.

La ceas de seară, la demisolul bisericii celei noi a Mănăstirii Nicula, slujește Vecernia și slujba Tunderii în monahism a tânărului Silviu Tușa, devenit monahul Sofronie. Rostește un cuvânt de învățătură.

7 decembrie

La Cinema Mărăști din Cluj-Napoca, asistă la cea de-a IX-a ediție a Festivalului de colinde „Episcop Nicolae Ivan”. Rostește un cuvânt de binecuvântare.

În Biserica „Sfinții Ioan Botezătorul, Ioan Teologul și Ioan Gură de Aur” și „Sfinții Martiri Brâncoveni” din Alba Iulia, oficiază o slujbă funebă la căpătâul adormitului întru Domnul, Ioan, tatăl domnului Ioan Popa, managerul general al S.C. Transavia, ctitor principal al Sfântului Locaș. Rostește un cuvânt de mângâiere.

Înaltpreasfințitul Părinte Andrei, Arhiepiscopul Vadului, Feleacului și Clujului și Mitropolitul Clujului, Maramureșului și Sălajului, în mijlocul comunității din cartierul rezidențial Podirei, al orașului Beclean, 26 decembrie 2019.

8 decembrie

În biserica din Iclod, protopopiatul Gherla, slujește Sfânta Liturghie și rostește cuvântul de învățătură. Hiroteseste într-un duhovnic pe părintele Alin Ioan Pădurean, de la parohia Buza, protopopiatul Gherla. Conferă părintelui paroh, Nicu Claudiu Herinean, Ordinul „Mihai Vodă”. Conferă domnului primar Emil Pîrțoc, Ordinul „Mihai Vodă”, domnului Ioan Băgăcean, Ordinul „Sfinții Martiri și Mărturisitori Năsăudeni”, iar domnului Gheorghe Trifan, Ordinul „Sfântul Ierarh Pahomie de la Gledin”. Îi premiază pe elevii din sat, participanți la diferite concursuri și programe religioase organizate de parohie în decursul anului 2019.

Săvârșește slujba de binecuvântare a amplerelor lucrări realizate la casa parohială din localitatea Iclod. Rostește un cuvânt de felicitare. Este însoțit de PC Pr. Bogdan Ivanov, consilierul cultural al Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului.

În Catedrala Mitropolitană, slujește Vecernia, rostește o cateheză și asistă la concertul de colinde susținut de corul Seminarului Teologic Ortodox Român din Cluj-Napoca.

9 decembrie

Îi vizitează pe elevii de la Colegiul Ortodox și Gimnaziul Ortodox și pe copiii de la Grădinița „Sfântul Stelian” aflate sub oblăduirea Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului, pentru a le împărți daruri. Rostește cuvinte de binecuvântare.

La Restaurantul „Chios” din Parcul Central din Cluj-Napoca, participă la întâlnirea Rectorilor și a Clubului Oamenilor de Afaceri din cadrul Fundației „Transilvania Leaders”. Rostește un cuvânt duhovnicesc. Este însoțit de PCuv. Arhim. Benedict Vesa, secretarul eparhial al Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului.

10 decembrie

Face o vizită la paraclisele celor trei spitale de copii din Cluj-Napoca: Pediatrie I (slujitor: Pr. Ovidiu Gavrea), Pediatrie II (slujitor: Pr. Călin Variu) și Pediatrie III (slujitor: Pr. Benedict Paul Both). Este însoțit de PC Pr. Alexandru Constantin Ciui, protopopul de Cluj II.

În Biserica „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil” din Dej (parohi: Pr. Gavril Chirilă și Pr. Iuliu Teodor Leach), asistă la cea de-a VII-a ediție a concertului „Colind din suflet de copil”, organizat de protopopiatul Dej. Rostește un cuvânt de binecuvântare.

11 decembrie

În amfiteatrul din incinta Colegiului „George Barițiu” din Cluj-Napoca, se întâlnește cu o parte din elevi și profesori. Rostește un cuvânt duhovnicesc. Este însoțit de PC Pr. Marian Sidon, inspectorul de Religie al județului Cluj.

12 Decembrie (Sfântul Ierarh Spiridon al Trinitundeii)

Cu prilejul hramului, în biserica mănăstirii de la Strâmba, protopopiatul Bistrița, slujește Sfânta Liturghie și rostește cuvântul de învățătură. Este însoțit de PCuv. Arhim. Dumitru Cobzaru, exarhul mănăstirilor din Arhiepiscopia Vadului, Feleacului și Clujului.

În Sala „Reduta” a Muzeului Etnografic al Transilvaniei din Cluj-Napoca, asistă la vernisajul expoziției de obiecte de artă aflate

în colecția personală a părintelui profesor Ioan Bizău de la Facultatea de Teologie. Rostește un cuvânt de binecuvântare și acordă domnului Tudor Sălăgean, directorul Muzeului Etnografic al Transilvaniei și al Institutului de Armenologie, distincția „Crucea Transilvană”.

13 decembrie

Primește la reședință grupuri de colindători.

În Biserica „Înălțarea Sfintei Cruci” din cartierul clujean Mănăștur (parohi: Pr. Gavriil Vârva și Pr. Cristian Timar), participă la întâlnirea cu tinerele familii căsătorite în anul 2019, organizată de protopopiatul Cluj II. Săvârșește o slujbă de Te-Deum și rostește un cuvânt duhovnicesc. Este însoțit de domnul Darius Echim, corespondentul TV Trinitas în Arhiepiscopia Vadului, Feleacului și Clujului.

14 decembrie

Primește la reședință grupuri de colindători.

În Capela Seminarului Teologic Ortodox Din Cluj-Napoca (slujitor: Arhim. Samuel Cristea), oficiază Taina Sfântului Botez pentru pruncul Andrei, fiul domnului teolog George Liviu George. Rostește un cuvânt de învățătură.

În Catedrala Mitropolitană, asistă la Vecernie, slujește la Litie și rostește un cuvânt de învățătură.

15 decembrie

Oficiază slujba de resfințire a bisericii din filia Nearșova a parohiei Nadășu, protopopiatul Huedin. Slujește Sfânta Liturghie și rostește cuvântul de învățătură. Hiroteseste într-un sachelar pe părintele paroh Ioan Vasile Căienar. Conferă părintelui Nicolae Marian Văcariu, fostul paroh, Ordinul „Sfinții Martiri și Mărturisitori Năsăudeni”. Conferă Ordinul „Mihai Vodă”, domnului Gheorghe Perțe. Este însoțit de PC Pr. Vasile Nemeș, inspectorul eparhial al Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului.

La Reședința Patriarhală din București, se întâlnește cu Preferitul Părinte Patriarh Daniel.

16 decembrie

În Catedrala Patriarhală din București, asistă la slujba Parastasului săvârșită în memoria eroilor Revoluției Române.

În Aula „Teoctist Patriarhul” din Palatul Patriarhal din București, participă la ședința solemnă a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, dedicată împlinirii a 30 ani de la căderea regimului comunist, în cadrul căreia au avut loc lansări de carte, prezentare de filme documentare, vernisajul expoziției „Publicația «Vestitorul Ortodoxiei», martor al unui nou început în viața Bisericii”, precum și concertul de colinde a Corului „Tronos” al Patriarhiei Române.

În Sala Sinodală din Reședința Patriarhală, sub conducerea Preafericitului Părinte Daniel al României, participă la ședința de lucru a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române.

17 Decembrie (Sfântul Prooroc Daniel)

Cu prilejul zilei onomastice a Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, în Catedrala Patriarhală din București, în sobor de arhieriei, sub protia Părintelui Patriarh, slujește la Sfânta Liturghie.

În Catedrala Patriarhală din București săvârșește slujba de Te-Deum cu prilejul zilei onomastice a Patriarhului Daniel și rostește cuvântul festiv din partea membrilor Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române.

În Aula „Teoctist Patriarhul” din Palatul Patriarhal, participă la festivitatea organizată cu acest prilej.

18 decembrie

Primește la reședință grupuri de colindători.

În Aula Magna a Universității „Babeș Bolyai” din Cluj-Napoca, participă la momentul festiv al lansării celor 8 volume intitulate „Construind Unirea ce Mare”, coordonatori fiind Președintele Academiei Române, Prof. Ioan Aurel Pop, Prof. Ioan Bolovan, Ioana Mihaela Bonda, Ana Victoria Sima și Teodor Laurențiu Popescu.

În Catedrala Reformată din Cluj-Napoca, asistă la tradiționalul Concert Ecumenic de Crăciun, susținut de corul Seminarului Teologic Ortodox din Cluj-Napoca și corul Liceului Teologic Reformat. Rostește un cuvânt duhovnicesc.

În Sala „Dumitru Fărcaș” a Casei de Cultură a Studenților, participă la Evenimentul Omagial „Traian Dorz, poet, martir și mărturisitor”, în cadrul căruia a conferențiat părintele profesor Stelian Tofană de la Facultatea de Teologie și au fost interpretate colinde pe versurile poetului comemorat. Rostește un cuvânt evocator. Conferă Ordinul „Mihai Vodă” domnului Flavius Milășan, directorul Casei de Cultură a Studenților, domnului Ioan Moș, președintele Organizației Creștine „Agape – prețuim familia” și domnului Liviu Baltă, directorul executiv al Organizației.

19 decembrie

Transmite, prin intermediul presei, mesajul de Crăciun către creștinii din Mitropolia Clujului, Maramureșului și Sălajului.

În Piața „Timotei Cipariu” din Cluj-Napoca, participă la solemnitatea dezvelirii statuii poetului Andrei Mureșanul. Rostește o rugăciune de binecuvântare și un cuvânt duhovnicesc.

Primește la reședință grupuri de colindători.

În Sala „Nicolae Ivan” din incinta Centrului Eparhial, oferă daruri de Crăciun familiilor nevoiașe aflate în evidența sectorului misionar-social al Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului. Rostește un cuvânt de binecuvântare.

În sala mare a Muzeului Mitropoliei, participă la seara culturală dedicată împlinirii a 30 ani de la Revoluția Română, intitulată „Catedrala din inima Revoluției”. Rostește un cuvânt evocator. Conferă domnului Aurel Coltor, președintele Asociației pentru adevărul Revoluției din județul Cluj, Ordinul „Mihai Vodă”.

20 decembrie

Primește la reședință grupuri de colindători.

Prezidează comisia de examinare a candidaților participanți la concursul pentru ocuparea posturilor de preot la parohiile „Nașterea Domnului” din Cluj-Napoca, Măciș și Râșnă (protopopiatul Cluj I), Agrieș (protopopiatul Beclean), Poieni (protopopiatul Huedin), Petriș (protopopiatul Bistrița).

În Biserica „Sfântul Apostol Andrei” din Beclean (parohi: Prot. Doru Vincențiu Zinveliu și Pr. Claudiu Zinveliu), asistă la tradiționalul concert de colinde „Cete de îngeri coboară”. Rostește un cuvânt duhovnicesc.

21 decembrie

La Monumentul „Stâlpi împușcați” din Piața Unirii din Cluj-Napoca, la împlinirea a 30 ani de la Revoluția Română, săvârșește slujba Parastasului pentru eroii revoluției și rostește un cuvânt evocator. Asistă la ceremonialul militar organizat cu acest prilej.

Primește la reședință grupuri de colindători.

În Cimitirul Eroilor din Cluj-Napoca, cu prilejul împlinirii a 30 ani de la Revoluția Română, în prezența familiilor celor decedați atunci, săvârșește slujba Parastasului și rostește un cuvânt duhovnicesc. Este însoțit de PC Pr. Ioan Bizău de la Facultatea de Teologie din Cluj-Napoca.

În Capela Seminarului Teologic Ortodox Român din Cluj-Napoca, săvârșește o slujbă de Te-Deum la împlinirea a 25 ani de la înființarea filialei Cluj a Societății Femeilor Ortodoxe. Rostește un cuvânt de binecuvântare.

În Catedrala Mitropolitană, asistă la Vecernie, slujește la Litie și rostește un cuvânt de învățătură.

22 decembrie

În biserica din Fundătura, protopopiatul Gherla, slujește Sfânta Liturghie și rostește cuvântul de învățătură. Hirotonește întru preot, pe seama parohiei Poieni, protopopiatul Huedin, pe diaconul Ci-

prian Eugen Copaciu. Hirotonește întru iconom pe părintele paroh Alexandru Marian Man. Acordă domnului Emil Ioan Pîrțoc, primarul comunei Iclod, „Gramata Mitropolitană însoțită de Sfânta Scriptură, Cartea de căpătâi a fiecărui creștin”. Conferă domnului Simeon Mureșan, Ordinul „Mihai Vodă”. Conferă Ordinul „Sfinții Martiri și Mărturisitori Năsăudeni” domnului Florin Coroian, iar domnului Ion Milea Sorinel, Ordinul „Sfântul Ierarh Pahomie de la Gledin”.

Săvârșește slujba de binecuvântare a amplerelor lucrări efectuate la casa parohială. Rostește un cuvânt de felicitare. Este însoțit de PC Pr. Bogdan Ivanov, consilierul cultural al Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului.

În Catedrala Mitropolitană, slujește Vecernia și rostește o cateheză. Asistă la concertul de colinde susținut de Corala Catedralei Mitropolitane. Rostește un cuvânt duhovnicesc.

23 decembrie

În sala de evenimente a Hotelului „Metropolis” din Bistrița, asistă la festivitatea organizată cu prilejul acordării titlului de „Cetățean de Onoare al județului Bistrița-Năsăud” celor 6 persoane desemnate pentru anul în curs. Rostește un cuvânt duhovnicesc.

Primește la reședință grupuri de colindători.

24 decembrie

Primește la reședință grupuri de colindători.

La Centrul pentru vârstnici „Asistmed”, din localitatea Luna de Sus, protopopiatul Cluj I (paroh: Pr. Paul Bodea), îi vizitează pe beneficiarii pentru a le împărți daruri. Rostește un cuvânt duhovnicesc.

Îi vizitează pe bolnavii internați la Centrul de Îngrijiri Paliative „Sfântul Nectarie” din Cluj-Napoca pentru a le împărți daruri.

Primește la reședință delegația Eparhiei greco-catolice de Cluj-Gherla, în frunte cu PS Părinte Florentin, veniți pentru a-l colinda în Ajunul Crăciunului.

În Catedrala Mitropolitană, asistă la Pavecernița Mare și slujește Litia în ajunul Nașterii Domnului. Rostește un cuvânt de învățătură.

25 Decembrie (Nașterea Domnului)

În Catedrala Mitropolitană, slujește Sfânta Liturghie și dă citire Pastoralii de Crăciun trimisă clerului și credincioșilor din Arhiepiscopia Vadului, Feleacului și Clujului. Hirotonește întru stavroforă pe monahia Andreea, stareța mănăstirii de la Centrul Eparhial din Cluj-Napoca.

Primește la reședință autorități locale și județene, civile și militare, prezente la Sfânta Liturghie în Catedrala Mitropolitană. Acordă domnului Ioan Aurelian Cherecheș, fostul prefect al județului Cluj, „Gramata Mitropolitană însoțită de Sfânta Scriptură, cartea de căpătâi a fiecărui creștin”.

În Catedrala Mitropolitană, slujește Vecernia Mare și rostește un cuvânt de învățătură.

26 Decembrie (A doua zi de Crăciun)

Slujește Sfânta Liturghie și rostește cuvântul de învățătură în Biserica „Intrarea în Templu a Maicii Domnului” din Bistrița (parohi: Prot. Alexandru Vidican, Pr. Nicolae Feier și Pr. Vasile Beni). Hirotonește întru diacon pe tânărul Ionuț Mitruț Pop-Ursu. Conferă domnului Prof. Dr. Dorel Cosma, directorul Palatului Culturii din Bistrița, Ordinul „Mihai Vodă”. Conferă Ordinul „Sfinții Martiri și Mărturisitori Năsăudeni” domnului vice-primar Cristian Marius Niculae și domnului Sever Moldovan. Conferă domnului Alexandru Uiuu, Directorul Direcției pentru Culte și Patrimoniu Cultural Bistrița-Năsăud, Ordinul „Sfântul Ierarh Pahomie de la Gledin”.

Oficiază slujba de binecuvântare a paraclisului parohiei Beclean III. Rostește un cuvânt de învățătură. Hirotonește întru iconom pe părintele paroh Alin Ionuț Pop. Este însoțit de PC Pr. Cristian Baciu, consilierul bisericesc al Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului.

27 Decembrie (A treia zi de Crăciun)

Săvârșește Sfânta Liturghie și rostește cuvântul de învățătură în Biserica „Nașterea Domnului” din Cluj-Napoca (parohi: Pr. Nicolae Buda și Pr. Ciprian Talos). Hirotonește întru preot, pe seama parohiei Agrieș, protopopiatul Beclean, pe diaconul Ionuț Mitruț Pop-Ursu. Conferă părintelui Nicolae Buda, distincția „Crucea Transilvană”, cu prilejul retragerii din activitatea de paroh.

În Biserica „Sfântul Ioan Botezătorul” din cartierul clujean Măraști (parohi: Pr. Mihai Colț și Pr. Adrian Podaru), slujește Vecernia și rostește un cuvânt de învățătură. Acordă părintelui paroh Mihai Colț, din partea Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, distincția „Crucea Patriarhală”.

28 decembrie

În parohia rromilor din cartierul Fabrici din Turda (paroh: Pr. Marin Trandafir Roz), asistă la momentul împărțirii darurilor de Crăciun de către sectorul misionar-social al Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului.

În biserica din Negreni, protopopiatul Huedin, oficiază Taina

Sfântului Botez pentru prunca Ilinca, fiica părintelui paroh Nicolae Marian Văcariu. Rostește un cuvânt de învățătură.

În Catedrala Mitropolitană, asistă la Vecernie și slujește la Litie. Rostește un cuvânt de învățătură.

29 decembrie

Oficiază slujba de reșfințire a bisericii din filia Siniacob, a parohiei Șirioara. Slujește Sfânta Liturghie și rostește cuvântul de învățătură. Hirotonește întru preot, pe seama parohiei Râșnă, protopopiatul Cluj I, pe diaconul Dan Balog. Hirotonește întru iconom pe părintele paroh Radu Viorel Petri. Conferă doamnei preotese Ana Petri, domnului episcop Florin Haneș și domnului Nelu Rusu, Ordinul „Sfântul Ierarh Pahomie de la Gledin”. Este însoțit de PC Pr. Cristian Baciu, consilierul bisericesc al Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului.

În Catedrala Mitropolitană, slujește Vecernia, Paraclisul Maicii Domnului și rostește o cateheză.

30 decembrie

Împreună cu angajații Centrului Eparhial, îl felicită pe Preasfințitul Părinte Vasile Someșeanul, Episcopul Vicar al Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului, cu prilejul împlinirii a 71 ani de viață.

În biserica din Bobâlna, protopopiatul Dej, săvârșește slujba de sfințire a apei și rostește un cuvânt de învățătură. Hirotonește întru sachelar pe părintele paroh Tudor Călin Lazăr.

Săvârșește slujba de binecuvântare a amplerelor lucrări de renovare efectuate la casa parohială din Bobâlna. Rostește un cuvânt de felicitare.

31 decembrie

În Catedrala Mitropolitană, asistă la Vecernie, slujește la Litie și rostește un cuvânt de învățătură.

În Catedrala Mitropolitană, la miezul nopții, oficiază slujba de Te-Deum și rostește un cuvânt de învățătură cu prilejul încheierii anului și începutul anului nou.

A consemnat Arhid. Claudiu Ioan Grama

Agenda PS Vasile

Decembrie 2019

1 decembrie

Participă la Sfânta Liturghie în mijlocul credincioșilor din Parohia Pogorârea Sfântului Duh – Zorilor, Cluj-Napoca.

6 decembrie

Cu ocazia hramului bisericii parohiei „Sfântul Ierarh Nicolae” - din Cluj-Napoca (preot paroh Nemeș Vasile) este prezent în mijlocul credincioșilor, participând la Sfânta Liturghie prin rostirea de ecfonise și binecuvântări.

22 decembrie
A participat la Sfânta Liturghie prin rostirea de ecfonise și binecuvântări în mijlocul credincioșilor din Parohia Pogorârea Sfântului Duh - Zorilor Cluj-Napoca.

22 decembrie

A participat la Sfânta Liturghie prin rostirea de ecfonise și binecuvântări în mijlocul credincioșilor din Parohia Pogorârea Sfântului Duh - Zorilor Cluj-Napoca.

22-24 decembrie

Primește la reședință cetele de colindători.

25 decembrie

De Sărbătoarea Nașterii Domnului participă la Sfânta Liturghie în mijlocul credincioșilor din Parohia „Pogorârea Sfântului Duh” - Zorilor Cluj-Napoca.

26 decembrie

Cu ocazia hramului bisericii parohiei „Soborul Maicii Domnului” din comuna Florești, Protopopiatul Cluj 1, este prezent în mijlocul credincioșilor, participând la Sfânta Liturghie prin rostirea de ecfonise și binecuvântări.

27 decembrie

Cu ocazia hramului bisericii parohiale „Sfântului Arhidiacon Ștefan” din cartierul Măraști din Cluj-Napoca (Pr. Paroh Mircea Bugnariu), participă la Sfânta Liturghie în mijlocul credincioșilor prin rostirea de ecfonise și binecuvântări.

30 decembrie

Cu ocazia zilei de naștere Preasfințitul Episcop Vasile Someșeanul participă la Sfânta Liturghie în mijlocul credincioșilor din Parohia „Pogorârea Sfântului Duh” - Zorilor Cluj-Napoca, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi, iar la final rostește un cuvânt de mulțumire tuturor celor prezenți.

A consemnat Pr. Călin Ficior

Dr. Nicoleta Pălimaru

Iuliu Pârvu

25 martie 1996

stăzi, de praznicul Bunei Vestiri, în catedrală a fost un moment solemn. După Sfânta Liturghie, a vorbit mitropolitul Antonie Plămădeală, trei sferturi de oră, despre personalitatea IPS Bartolomeu, amintind printre altele, faptul că IPS Bartolomeu i-a descoperit unele aptitudini literare, pentru care îi este profund recunoscător.

Din cuvântul IPS Bartolomeu, am reținut: „Este pentru prima oară în viața mea când, la vârsta de 75 de ani, mă sărbătoresc și mă las sărbătorit. Am fost botezat în ziua de Buna Vestire. Îi mulțumesc și astăzi lui Dumnezeu pentru darurile Sale! Să-mi dea Dumnezeu sănătate și putere de muncă, să pot isprăvi ceea ce am început. Traducerea Sfintei Scripturi nu se poate face fără o permanentă stare de umilință. Ea nu e o operă literară”.

Mi-am amintit exprimarea retorică a IPS Bartolomeu dintr-un interviu: „Cine poate garanta eternitatea unui scriitor?”, iar cu prilejul lansării cărții *Din spumele mării*, se confesa: „Cărțile mele au fost un exercițiu, un drum migălos, dar necesar pentru munca biblică”.

29 martie 1996

La Vecernie a slujit IPS Bartolomeu și a citit Acatistul Maicii Domnului. Constat că predicile sale conțin două elemente ce fac parte nu doar din vocabularul său poetic, ci și din experiența proprie: tristețea și singurătatea, chiar și atunci când se referă la Hristosomul. Cele două stări sunt prinse admirabil în versurile părintelui Anania: „noblețea de-a fi singur și dreptul la tristețe”.

7 aprilie 1996

Astăzi am primit binecuvântare de la IPS Bartolomeu și m-a întrebat cum mi s-a părut interpretarea dată lacrimii lui Iisus la mormântul lui Lazăr. I-am răspuns că nu m-am gândit la interpretarea lui, ci la faptul că Iisus a lăcrimat știind că și El va învia. Interpretarea IPS Bartolomeu se situa în dimensiunea prezentă. „Iisus a lăcrimat pentru noi toți, și cei de acum”.

Deci, lacrima de acum 2000 de ani este o prezență continuă.

Simt ce paradoxală este credința în Hristos!

24 aprilie 1996

Am fost cu mama la IPS Bartolomeu. S-a discutat problema credinței. Ipostaza de mărturisitor al dreptei credințe m-a dus cu gândul la Părinții primelor veacuri creștine: „În multe probleme trebuie să fii rezolut. Să nu o scalzi”. IPS Bartolomeu povestea că în adolescență se interesa de spiritism, fără a-l practica. Mi-a venit în minte o apoftegmă a Sfântului Nicodim Aghioritul: „Muștele care numai gustă miera în treacă, nu suferă nici o pagubă, dar cele care înoată în ea, se afundă și-și pierd viața”.

Spunea că de trei săptămâni nu a mai lucrat la Biblie, și că uneori îl cuprinde un fel de disperare.

Au mai fost discuții literare, despre Ioana Postelnicu și perioada lui americană.

3 mai 1996

M-a chemat IPS Bartolomeu să-mi spună că are pentru mine o bursă în Elveția. Am refuzat, motivând că nu pot amâna sesiunea de la Litere, unde sunt examene grele.

M-am gândit la cuvântul lui N. Iorga: „Un om e mai important decât orice altceva pe lume”.

Mai 1996

La Biblioteca Academiei m-am întâlnit cu Cătălin Pălimaru. Îi admir hărnicia studențească. Săptămâna trecută m-am întâlnit cu el la cursurile de greacă de la Litere. Și el muncește mult.

Mi-am scos câteva cărți de critică pentru franceză: Jean Pierre Richard, Jean Ricardou și Jean Rousset.

Mai 1996

Azi am avut o discuție mai lungă cu IPS Bartolomeu despre căsătorie și călugărie. L-am întrebat care e cea mai importantă virtute a călugărului, iar părintele mi-a răspuns, raportându-se la propria persoană, că pe lângă răbdare trebuie să ai puterea de a nu invidia.

Mi-a vorbit despre nevoițele sale de la Polovragi. La întrebarea dacă s-a călugărit din vocație, mi-a răspuns că s-a cam pripit, însă călugăria a fost o făgăduință. „Și dacă eram căsătorit, tot așa fi scris, ca Argezi”. Mi-a vorbit și de îndrăgostirile lui, și de faptul că nu mănăstirea are nevoie de tine, ci tu de ea.

„Trebuie întotdeauna să fii realist, nu idealist. Importantă nu-i căderea, ci întoarcerea”. A accentuat pe ultima parte a rugăciunii Sfântului Efreem Sirul: „dă-mi să-mi văd greșalele mele și să nu osândesc pe fratele meu”.

Am observat că, în asemenea subțirimi de gând, pentru părintele sunt esențiale libertatea și discernământul.

Am spicuit câteva însemnări din jurnalul scriitorului Iuliu Pârvu din anul 2011, în amintirea înaltului prelat Bartolomeu Anania (Elena Pârvu)

Luni, 20 Ianuarie, 2011. Peste noapte, iarna a revenit în forță. Ne-am trezit pe o ninsoare pusă pe fapte mari (...). Cât se schimbă lumea într-o viață de om! Ce ieri era imposibil, astăzi e un fapt comun. (...)

Luni, 24 Ianuarie, 2011. Azi e sărbătoare națională. Altădată, îi anima pe români. Astăzi, îi scoate la protest. (...) Trebuie să se fi așezat o mare tristețe pe sufletul unui popor, ca acesta să-și piardă în așa măsură spiritul solemnității. Parcă nu ne-a mai rămas nimic sfânt. Când cei ce poartă simbolurile naționale sunt huiduiți ca niște borfași, mari trebuie să fie păcatele lor și mare deznădejdea celor umiliți. Mântuiește-ne, Doamne, de cel rău!

Martți, 25 ianuarie, 2011. Seara, mitropolitul Bartolomeu Anania a fost readus la Cluj de la Viena. Medicii, se pare, nu-l mai pot ajuta cu nimic. (...) Suferința trupească a unui înalt prelat trezește în sufletul credincioșilor întrebări care îi pot istovi sufletește. Dacă nici ei nu pot fi scutiți de ea, noi, ceilalți, la ce să ne așteptăm? Moartea nu alege, știm, dar parcă a învățat să se poarte cu unii mai frumos.

Miercuri, 26 Ianuarie 2011. (...) Atât de mult ne lăsam în prada acestor vremuri învălmășite, că am uitat să ne mai reculegem. Bărbații, mai ales, nu-s de văzut în biserici decât la sărbători. Și de câtă liniște te poți pătrunde în fața unei icoane sau aprinzând o lumânare! Parcă totul e gândit în lumea aceasta întru sălbăticia noastră.

Luni, 31 Ianuarie, 2011. Se anunță moartea Mitropolitului Clujului Bartolomeu Anania. (...) Zilele pământenilor trec într-o nepăsare cosmică, demobilizantă. Și cât ne fudulim noi cu constelațiile sub care ne este așezat destinul, cu stelele noastre norocoase? Și, de fapt, în hăul cosmic în care ne mișcăm – nimic, decât indiferență, glacialitate, reguli oarbe de funcționare. Norocul nostru – forța pe care o avem să ne amăgim. Cum nu putem ieși din condiția pe care o moștenim (de la cine?), înzestrăm cerul cu toate atributele și visele noastre.

Martți, 1 Februarie, 2011. (...) După-amiază ies în oraș. Trec și pe la Catedrala Mitropolitană, să mă reculeg la catafalcul înaltului prelat. Dormea atât de blând, că m-a impresionat. Se vede că s-a despărțit împăcat de viața pământească. (...) Moartea unui înalt prelat tulbură conștiințele credincioșilor, nu ordinea firii. Plângem noi, în intimitatea noastră profundă. Nici stelele nu tresar din răceala lor astrală, nici soarele nu încălzește mai tare, doar în mintea noastră gândurile, parcă, au poftă de mai multă zăbavă.

Lângă un catafalc mai de soi, nu-ți poți reprimă pornirea de a-l ruga pe cel pregătit să se înalțe între cei de curând plecați să aibă grijă și de ai tăi, cu vorba lui bună și înțeleaptă. Cine știe cum se organizează vecinătățile astrale, cum se pot îmblânzi marile singurătăți.

Miercuri, 2 Februarie, 2011. Se fac pregătiri pentru înmormântarea de mâine a mitropolitului. (...) Clujenii nu realizează încă destul că au pierdut în mitropolitul Bartolomeu Anania o mare personalitate a urbei lor. Dincolo de opera sa literară, dincolo de prestația teologică, de ctitoriile sale monahale și bisericesti, dincolo de acțiunile sociale, a fost un bărbat puternic, autoritar, al cărui cuvânt întru slujirea acestor locuri s-a auzit până unde trebuia. O vreme, fără personalitatea sa, Clujul va fi mai sărac.

Joi, 3 Februarie, 2011. (...) urmărim la televizor ceremoniile înmormântării Mitropolitului Bartolomeu Anania. Au fost prezenți toți marii prelați ortodocși din țară și reprezentanții altor culte. Slujba a oficiat-o patriarhul Daniel. Deși au îndurat frigul de afară, au participat la funeralii și foarte mulți clujeni. Impresionant a fost momentul înconjurării catedralei. I s-au dat și onoruri militare. A fost înhumat în cripta ierarhilor din subsolul catedralei. (...) Înmormântarea unui înalt prelat are solemnitatea unei conjurații astrale. Se întâlnesc în același plan toate pământestile sale împliniri, care-i deschid calea spre eternitatea cerească. Lumea adunată în jurul catafalcului sau în urma sa nu întru mulțumire se roagă, ci întru izbăvirea ei de cele trecătoare, ca să-și asigure împreună calea spre cele veșnice.

Simțim un gol în jurul nostru de câte ori ne părăsește cineva drag ori cineva apropiat, căruia nu-i poate lua nimenea locul. Așa și cu cei care au ars ca un far în învolburata noastră alunecare prin viață. Lumina lor nu se stinge, chiar dacă își retrage luczii.

COMITETUL DE REDACȚIE:

Președinte:
IPS Arhiepiscopul și Mitropolitul ANDREI ANDREICUȚ

Vicepreședinte:
PS Episcopul-vicar VASILE SOMEȘANUL

Membri:
Consilier cultural Pr. dr. Bogdan Ivanov,
Pr. prof. univ. dr. Vasile Stanciu, Pr. prof. dr. Liviu Vidican-Manci

Director:
Pr. dr. Cătălin Pălimaru

RENAȘTEREA

Editura Renașterea * Piața Avram Iancu, 18
400117, Cluj-Napoca * Telefon / Fax 0264-59-96-49
Internet: www.renasterea-cluj.ro
E-mail: revista@renasterea-cluj.ro

CUI (CF) 4547095
IBAN: RO84 BTRL 0130 1205 P129 1800
Banca Transilvania, Cluj (Revista RENASTEREA)
ISSN: 1223-4435

Redactor-șef:
Pr. Florin-Cătălin Ghiț

Tehnoredactor: Pr. Eugen Mera

DIFUZAREA:
Pr. dr. Nicolae-Dragoș Kerekes

COLABORATORI PERMANENȚI:

Mircea-Gheorghe Abrudan, Mircea Gelu Buta, Dacian But Căpușan,
Pr. Călin Ficior, Arhid. Claudiu Ioan Grama, Cezar Login,
Ierom. Maxim (Morariu), Alexandru Nemoianu, Adrian Papahagi,
Elena Pârvu, Protos. Simeon (Pintea), Nicolae Turcan,
Arhim. Benedict (Vesa)

Sfântul Serafim de Virița, „cămara unde oamenii își aduc și lasă necazurile lor”

Maria-Magdalena Goia

Lăsată din exterior, fără implicare și fără dorința de a cerceta până la capăt pentru a afla adevărul, Biserica pare multora o instituție învechită, rigidă. Cei care îl caută însă sincer pe Dumnezeu descoperă neîncetat că Biserica nu e numai un organism viu, ci și unul surprinzător, că e unica formă prin care, de fapt, noul este posibil. Nu există epoci în viața omenirii pentru care poruncile lui Dumnezeu să fie inadecvate și inaplicabile, după cum nu există nici probleme ale lumii la care Biserica să nu poată oferi soluții. Aceasta se vede mai ales în sfinții prin care, generație după generație, Domnul Hristos Se descoperă oamenilor și îi salvează de la moartea sufletească. Unul dintre oamenii lui Dumnezeu a căror lucrare surprinde prin capacitatea de a răspunde și la cele mai mari și înalte, dar și la cele mai concrete probleme ale contemporanilor este Sfântul Serafim de Virița.

Milostiv față de toți, starețul a primit la el și a ajutat nu doar pe cei credincioși, ci și pe ateii, bețivi, desfrânați, tâlhari, ucigași, pe care i-a și întors la credință. A scăpat oameni din situații-limită, i-a ajutat să aibă locuințe, hrană, locuri de muncă, bună înțelegere în familie și s-a străduit să îi ferească pe cât mai mulți de nenorocirile aduse de războaiele mondiale. Sfântul nu i-a trecut cu vederea, ci i-a sprijinit și pe cei din închisori. Starețul a vindecat, asemenea Mântuitorului, oameni cuprinși de tot felul de neputințe și chiar bolnavi de cancer. S-a îngrijit ca ucenicii lui să aibă parte de Sfintele Taine, pe mulți pregătindu-i pentru trecerea la Domnul; și-a ocrotit fiii duhovnicești sufletește și trupește, i-a mângâiat, i-a liniștit și i-a ajutat în tot chipul ca ei să se poată mântui.

Puțin despre sine, puțin pentru sine; totul pentru ceilalți

Despre viața Sfântului Serafim de Virița se cunosc acele date care s-ar putea afla despre aproape orice om din secolul al XX-lea: numele părinților, anul nașterii și al căsătoriei, numele satului natal, ocupațiile pe care le-a avut, starea socială etc. Dar se cunosc și date care nu ar fi putut fi ascunse, fără ca prin ascunderea lor, așa cum Mântuitorul a spus, și pietrele ar vorbi. Starețul a trăit o viață de dăruire totală pentru aproapele; a împlinit poruncile cu multă discreție și smerenie, însă sfințenia sa nu a rămas ascunsă. Mormântul sfântului a devenit loc de pelerinaj din primele zile de după trecerea sa la Domnul.

Vasile Nicolaevici Muraviev, cum se numea Sfântul Serafim de Virița în viața sa de mirean, s-a născut la 31 martie 1866 în satul Vahzomeevo, din gubernia Iaroslavl, într-o familie de țărani. A mai avut două surori, dar ambele au murit la scurt timp după ce s-au născut. Rămas orfan de tată, când avea numai 10 ani, Vasile Nicolaevici a trebuit să poarte de grijă și mamei sale, care era bolnavă. Cu ajutorul unui vecin, copilul și-a găsit de lucru într-un magazin din Sankt-Petersburg. Autodidact, a învățat singur să citească în perioada în care a lucrat la magazin și a fost interesat de științe. Vasile Nicolaevici s-a dovedit a fi un angajat de încredere și munca sa a fost apreciată de patronul lui, care i-a dăruit în ziua nunții suficienți bani ca el să își poată porni o afacere proprie. Tânărul tânjise în taină după viața monahală și descoperise gândul lui unui schimnic din Lavra Alexandru Nevski. Schimnicul l-a îndrumat însă spre căsătorie, povățuindu-l să intre în mănăstire, odată cu cea care avea să îi fie soție, după ce își vor fi crescut copiii. Olga, fata credincioasă cu care Vasile s-a căsătorit la 24 de ani, avusese același gând de a se călugări, dar s-a hotărât pentru Taina Cununiei după ce a primit și ea de la o schimonahie binecuvântarea de a-și întemeia o familie și de a intra în cinul monahal doar la deplină maturitate.

După nuntă, Vasile Nicolaevici s-a ocupat de colectarea blănurilor și de vânzarea lor și a devenit un om prosper. El își împărțea

veniturile cu mănăstirile, bisericile și azilele de bătrâni. Împreună cu soția lui au avut un băiat, Nicolai, și o fiică, Olga. După ce fetița lor a murit, cei doi tineri au hotărât să trăiască mai departe ca frate și soră. Mai târziu – se pare, după un pelerinaj în Athos – în anul 1920, Vasile Nicolaevici a fost primit în Lavra Alexandru Nevski, purtând, ca monah, numele Varnava. În același an a primit tunderea în monahism și soția sa, al cărei nume a fost schimbat în Hristina. Monahul Varnava a fost apoi hirotonit și, în 1927, a primit schima mare cu numele Serafim, în cinstea Sfântului Serafim de Sarov, de care mărturisea că se simțea foarte apropiat în duh.

Odată cu venirea bolșevicilor la putere, a început prigoana asupra creștinilor și mai ales asupra clerului. Într-o singură noapte toți monahii Lavrei Alexandru Nevski au fost arestați și trimiși în lagăre, unde unii au și fost martirizați. Începând cu anul 1929, în mai puțin de cinci ani, Sfântul Serafim a fost arestat de peste zece ori; în drumul său prin lagăre și închisori, omul lui Dumnezeu i-a întărit pe frații lui de suferință. Începând din 1933, a fost eliberat și, pentru că i s-au descoperit multe boli, a fost lăsat să se stabilească la Virița, un loc mai izolat, dar pitoresc și cu un climat sănătos, unde a rămas până la sfârșitul existenței sale pământești.

Despre viața sa lăuntrică, despre renunțările pe care a trebuit să le asume în copilărie și adolescență, despre suferințele din viața personală, greutățile și nedreptățile pe care le-a îndurat când a fost arestat și deportat, despre chinurile pe care le avea în trup din pricina numeroaselor boli nu se știe mai nimic. Se cunoaște însă că, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Starețul Serafim, bătrân și bolnav, dus pe brațe de alții, s-a rugat pe o piatră în grădina timp de 1000 de nopți, asemenea ocrotitorului său ceresc, Sfântul Serafim de Sarov. Părintele se ruga pentru întreaga lume, dar în special cerea mila Domnului pentru Rusia, greu încercată în acei ani. Ucenicii mai apropiați ai Sfântului Serafim de Virița au mai reținut și că acesta postea foarte aspru, mâncând doar o prescură și puțin morcov ras într-o zi și bând doar apă sfințită. Ascetul și-a tăinuit nevoitele, a lepădat orice dorință lumească pentru sine, lăsându-și viața în mâinile Domnului; el însuși le spunea celor care îi deplângeau starea precară a sănătății: „Oare credeți că Domnul nu ascultă rugăciunea? Căci dacă așa înalță mâinile către El, îndată mă poate tămădui. Dar nu cum voiesc eu să fie, ci cum voiești Tu, Părinte [...]. Să mă cerceteze orice fel de boală, numai voia Ta să se facă!” (Alexandru Trofimov, *Sfântul Serafim de Virița (1866-1949). Patericul Viriței*, p. 52). În schimb, starețul și-a pus sufletul pentru ceilalți oameni, cărora le-a ascultat necazurile și pe care i-a ajutat în nevoi. I-a miluit chiar și pe cei care veneau cu cereri naive, cu „mărunțșuri” (*Ibidem*, p. 44), înțelegând că omul e la măsuri tot mai slabe odată cu apropierea sfârșitului veacurilor, dar s-a străduit mai ales să îi și crească duhovnicește pe ucenicii săi și i-a învățat să caute mai întâi Împărăția Cerurilor.

Ajutător, salvare și scăpare pentru mulți

Încă dinainte de a intra în monahism, Vasile Nicolaevici sărea în ajutorul celor în necazuri. Dumnezeu a intervenit în chip minunat în viața multor oameni prin sensibilitatea și aplecarea Sfântului Serafim de Virița către suferința aproapelei. Așa s-a întâmplat în cazul țăranelor pe care Vasile Nicolaevici l-a văzut pe un pod, îmbrăcat în zdrențe, repetând cu glas tare: „Nu cum vrei tu, ci cum va da Dumnezeu!” (*Ibidem*, p. 14). Tânărul negustor nu a fost indiferent la vederea acestui om, care, se putea cu ușurință observa, era într-o situație disperată. Vasile Nicolaevici a aflat de la țaran că avea acasă șapte copii, soția și tatăl – toți bolnavi de tifos – și venise să vândă singurul lor cal pentru a cumpăra cu banii luați pe el o vacă, astfel încât familia să aibă șanse de supraviețuire. Omului i se furaseră însă banii în târg, așa încât el se așezase pe pod hotărât să moară, neputându-se întoarce la ai săi cu o astfel de veste. După ce l-a ascultat, viitorul monah Varnava i-a cumpărat păgubitului o pereche de cai, o căruță pe care a încărcat-o cu alimente și o vacă. La împotrivirea țăranelor de a primi o astfel de milostivire, Vasile Nicolaevici a răspuns chiar cu cuvintele pe care el însuși le rostise pe pod: „Nu cum vrei tu, ci cum va da Dumnezeu”, făcându-l astfel să conștientizeze că Dumnezeu e viu, că bunătatea Sa e covârșitoare și că El nu trece cu vederea necazul, credința și lupta omului. Mai târziu, când avea deja schima mare, Părintele Serafim a salvat și alți oameni, despre care a cunoscut cu duhul că erau în situații-limită. Pe o femeie, care venise la el pentru sfat, a trimis-o pe o stradă anume să dea un pachet cu bani unui ofițer căruia îi arsesse casa cu tot ce avea, iar altă dată a cerut unor oameni care voiseră să îi dăruiască 1000 de ruble să le ofere primului om care avea să le iasă în cale. S-a descoperit că acest om voia să se sinucidă, deoarece trebuia să dea la serviciu exact 1000 de ruble ca să scape de închisoare și nu avea de unde să ia atâția bani.

După război, mulți oameni rămăseseră fără case și nu puteau dobândi un loc unde să stea în acea vreme de sărăcie, când locuințele erau repartizate. După ce primeau binecuvântare de la Sfântul Serafim de Virița, oamenii li se dezlega și această problemă. Atunci când era cazul, starețul îi ajuta cu rugăciunea și pe cei care se judecau pentru a obține un acoperiș deasupra capului, pe care erau îndreptățiți să îl revendice. Tot în acea perioadă, mulți nu reușeau să își găsească de lucru. Părintele Serafim se ruga pentru ei și oamenii își găseau locuri de muncă, iar alteleori el însuși le spunea în ce localitate sau la ce instituție să se ducă pentru a le primi.

La starețul de la Virița veneau și oameni cu necazuri în familie. Părintele le arăta cauzele duhovnicești ale problemelor care îi copleșeau (desfrânarea, dorința de slavă deșartă, patima alcoolului sau cea a jocurilor de noroc etc.) și îi ajuta să se îndrepte. După ce oamenii înțelegeau unde au greșit și se pocăiau, problemele lor dispăreau. Părintele se implica chiar și în mod concret să-i împace pe soți: a intrat el însuși în casa unde un bărbat pe nume Ștefan, fugit de la ai lui, își pierdea banii la jocuri de cărți, și i-a cerut acestuia să plece îndată la o adresă anume, unde îl așteptau soția și copiii săi.

Vindecător al multor boli și neputințe; izbăvitor din patima beției

Unul dintre marile daruri pe care le-a avut Sfântul Serafim de Virița a fost și acela al vindecării de boli sufletești și trupești. A tămăduit cu rugăciunile lui oameni cu mâini uscate sau ale căror picioare începuseră să putrezească, orbi, surzi, muți, persoane suferind de sarcom sau chiar de cancer. Spunea că nu sunt medicamente mai puternice decât apa sfințită și uleiul sfințit și atrăgea atenția că oamenii se îmbolnăvesc adesea pentru că nu se roagă înainte de masă și nu cheamă binecuvântarea lui Dumnezeu asupra mâncării. De fiecare dată însă când starețul mijloca pentru tămăduirea trupului cuiva, se preocupa mai întâi de vindecarea bolilor sufletești ale celui om. Astfel, de pildă, atunci când a dat o prescură ca binecuvântare unei tinere bolnave de cancer, i-a cerut fetei să o împartă pe aceasta cu toți cei din salon, îndreptând-o astfel să caute mila față de celălalt, dragostea de aproapele. Toți bolnavii care au mâncat din prescură s-au vindecat de cancer. Altă dată, o fetiță oarbă și-a recăpătat vederea, după ce credința și ascultarea mamei ei au fost încercate de stareț. Când cele două au revenit pentru a mulțumi, Părintele Serafim le-a dăruit și un leac pentru vindecarea

☞ sufletelor, spunându-le să mulțumească lui Dumnezeu și Maicii Domnului, „căci pentru credința voastră v-a trimis Domnul vindicarea, ca în dipele grele tu și copiii tăi să știți că El este aproape de cei smeriți și zdrobiți cu inima” (*Ibidem*, p. 73).

Sfântul Serafim a făcut totdeauna din ajutorarea oamenilor în problemele lor pământești (fie prin tămăduiri, fie prin milostenie sau în alt mod) prilej de a-i învăța ceva despre viața veșnică, de a-i face să înțeleagă că Unicul necesar este Domnul Hristos. Cei care au fost ajutați de stareț și l-au ascultat au înțeles aceasta și i-au devenit fii duhovnicești, și-au schimbat viața și au insuflat și copiilor lor credința în Dumnezeu și evlavia față de Părintele Serafim. Starețul avea o dragoste de oameni atât de mare, încât nu se scârbea nici de semenii aflați în cele mai mari căderi. A scos mai mulți alcoolici din patima lor, mijlocind pentru ei înaintea lui Dumnezeu, compătimentându-i chiar și când îi vorbeau urât, purtându-se cu ei cu blândețe și cerând apropiatilor să se roage pentru ei. Cu rugăciunea sa a izgonit chiar și demonii din sufletele oamenilor, după ce aceștia au ajuns să înțeleagă că intraseră sub stăpânirea celui rău pentru că se lepădaseră de credință. Totuși, dacă blândețea sa nu era prețuită și dacă oamenii persistau în greșeli mari, aveau de suportat consecințele alegerilor lor. Astfel, unui preot care a continuat să bea chiar și după ce starețul i-a poruncit de trei ori să renunțe la alcool, avertizându-l că altfel va muri, i s-a întâmplat după vorba Sfântului Serafim.

Văzător cu duhul și proroc al sfârșitului lumii

Pentru că îi iubea mult pe oameni, Părintele Serafim a dobândit darul de a putea cunoaște sufletele acestora, păcatele, durerile, viața lor și chiar ceasul morții. Starețul îi vedea cu duhul pe cei care veneau la el și multora le știa dinainte și numele. Lângă casa unde locuia în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, erau tot timpul mulțimi nesfârșite de oameni, care doreau să știe în special dacă cei apropiați lor muriseră pe front ori erau vii – și starețului i se descoperea de la Dumnezeu starea fiecăruia dintre cei despre care era întrebat. Cunoștea cu duhul și păcatele sau hotărârea omului de a face un păcat anume și în acest fel a oprit o femeie de la avort.

Starețul a prezis cel de-al Doilea Război Mondial, prigonirea Bisericii și renașterea credinței în Rusia odată cu redeschiderea unor vechi mănăstiri precum Diveevo sau Lavra Pecerska. Părintele vedea Rusia ca jucând un rol central în războiul care va deveni pricina unirii întregii omeniri și care va preceda prigonirea creștinilor și venirea lui Antihrist. Despre prigoanele ultimelor veacuri, el spunea că „vor avea un caracter cât mai subtil și neprevăzut” și nu atât suferința, cât „banii și înșelăciunile lumii acesteia îi vor îndepărta pe oameni de Dumnezeu” (*Ibidem*, pp. 62-63).

Unele dintre prorociile Sfântului Serafim de Virița se văd deja împlinindu-se. Părintele iubea mult tinerii și spunea că aceștia vor juca un rol important în revigorarea credinței. El a prevăzut că după trecerea sa la Domnul, vor fi ani în care desfrânarea și decăderea moravurilor tinerilor vor fi atât de mari, încât „aproape că nu vor mai rămâne din cei nedepărați”, dar „va veni vremea când se va auzi glasul lui Dumnezeu” și „cei care erau până atunci păcătoși, bețivi vor merge la biserică, vor simți o mare sete de viața duhovnicească” și „vor merge tinerii în pelerinaj prin Sfintele Locuri” (*Ibidem*, p. 63). Părintele avertiza că toate aceste lucruri se vor întâmpla chiar înainte de sfârșitul lumii.

Profețiile Starețului Serafim despre vremurile din urmă lasă o undă de nădejde creștinilor. Sfântul arăta că se pot naște oameni ai lui Dumnezeu în orice veac: „Hai să ne rugăm și să cerem și atunci și din pietre Domnul îi va ridica pe aleșii Săi” (*Ibidem*, p. 59). Sfântul Serafim vorbea despre mântuirea în timpurile Apocalipsei nu ca despre ceva imposibil, ci ca despre ceva pentru care va trebui să trecem prin „boli și amărăciune”. Totodată, starețul îi sfătuia pe cei ce vor dori să scape în vremurile prigoanei de pe urmă: „când în adâncurile Rusiei vor ieși primele eșaloane din orașe trebuie să se grăbească cineva să iasă între primii, căci mulți dintre cei ce vor rămâne vor pieri” (*Ibidem*, p. 62).

Duhovnicul pe care și-l dorește oricine

Oamenii au căutat să fie în preajma Sfântului Serafim de Virița în toate etapele vieții sale. Încă de pe vremea când se numea Vasile Nicolaevici, el îi primea pe cei care îi căutau sfatul ori îi cereau ajutorul. După ce a devenit monah, obștea Lavrei Alexandru Nevski l-a ales ca duhovnic și mulțimi de suflete au început să îl caute atât acolo, cât și, mai târziu, la Virița. Starețul îi primea pe toți și spovedea zile în șir – odată a spovedit chiar 48 de ore fără

întrerupere – și din acest motiv a început să aibă dureri permanente de picioare. Primea oameni chiar și în chilia sa, iar atunci când se îmbolnăvea ori când se adunau foarte multe persoane care doreau să intre la el, acestea îi trimiteau Părintelui Serafim, prin ucenicii săi de chilie, bilețele scrise. În anumite situații, starețul chema el însuși la sine pentru spovedanie și sfat o persoană sau alta, chiar dacă era bolnav și nu primea mulțimile în ziua aceea. De asemenea, cunoștea cu duhul râvna fiecăruia și tot el îi numea să intre pentru mărturisire în chilia sa pe cei care doreau să ajungă, dar nu puteau din cauza slăbiciunilor firii. La oamenii despre care i se descoperea de la Dumnezeu că vor muri în scurt timp, o

trimitea pe fosta sa soție, devenită între timp schimonahia Serafima, să le spună să se pregătească pentru veșnicie (așa încât maica a ajuns să fie numită „Îngerul morții”).

Urmând Marelui Învățător, starețul avea mult tact pedagogic. Dânsul îi lua pe oameni așa cum erau, le înțelegea nevoile, tristețile și ajută de fiecare dată, folosindu-se de chiar situația cu care omul venea la el pentru a-l aduce la pocăință și la cunoașterea lui Dumnezeu. Pe lângă aceasta, Părintele Serafim a dat dovadă și de mult discernământ. El îi sfătuia pe oameni spre Calea Împărătească, spre calea de mijloc, îndemnându-i să nu se bucure prea mult și să nu se întristeze prea mult de nimic din cele de pe pământ. Pe una dintre fiicele sale duhovnicești, Olga, căreia îi murise mirele în ziua nunții, nu a îndemnat-o să se călugărească, deoarece avea sănătatea

șubredă și nu ar fi rezistat la ascultări; i-a dat însă binecuvântare să devină vânzătoare de bilete de tramvai și să se roage pentru toți cei care cumpărau de la ea. Duhovnicul dădea răspunsuri clare și soluții concrete; nu răspundea evaziv și neconvingător, nici nu îi lăsa pe oameni în suferință cerându-le să își ducă poverile nerezolvate, când ei nu erau la această măsură. De asemenea, pe oamenii îndărătnici nu îi primea de la început, ci numai când erau cătuși de puțin deschiși să primească cuvântul lui. Uneori le spunea oamenilor în față păcatele pe care ei nu le rosteau în spovedanie, pentru ca aceștia să își dea seama că aveau într-adevăr acele păcate, să și le recunoască și să se pocăiască; totuși, starețul nu făcea aceasta decât atunci când cel din față sa era destul de smerit de greutatea sa să poată purta ceea ce afla despre sine.

Sfântul Serafim orânduia viața fiilor săi duhovnicești. Pe unii i-a povățuit să vândă tot ce aveau în alte orașe și să își ridice casă la Virița, pentru a nu pieri în cel de-al Doilea Război Mondial. Domnul îi descoperea Sfântului Serafim de Virița starea duhovnicească a ucenicilor săi. Pe lângă faptul că se ruga pentru ei, părintele le trimitea acestora când erau în necazuri, prin alți fii duhovnicești de-ai săi, scrisori, bani, alimente, diferite daruri, iar pe unii îi chema chiar să vină cu ucenicii de chilie la Virița. Pentru că se pătrundea la suflet de durerea fiecăruia și ar fi vrut să mângâie pe cât mai mulți, s-a rugat Domnului ca lucrarea sa să continue și să se extindă prin ucenici, și mulți dintre cei ce îl aleseră ca părinte duhovnicesc au împlinit prin viața lor acest gând al starețului.

În mijlocul focurilor celui de-al Doilea Război Mondial, Virița cu toată comunitatea ei a fost păzită prin rugăciunile Sfântului Serafim. Domnul îi ferea de rău pe cei pentru care starețul se ruga, chiar când aceștia se aflau în trenuri asupra cărora se efectuau raiduri aeriene sau chiar dacă erau duși la muncă în lagăre din Germania. Într-o vreme în care bisericile erau dărâmate, la Virița sfintele slujbe nu au fost întrerupte, pentru că detașamentul dislocat aici din partea germanilor era format din aliați ai lor români, care erau bucuroși să vină și ei la Sfânta Liturghie.

Sfântul Serafim de Virița cunoștea inimile și se milostivea și de cei care îl prigoneau. Simțind, probabil, o aplecare spre bine în inima unuia dintre membrii poliției secrete sovietice de la acea vreme (CEKA), care venise să îi percheziționeze chilia, i-a luat palma, și-a pus mâna pe capul lui și l-a dezlegat de păcate. Altă dată, pe când era mirean, a surprins un hoț în casa lui și el însuși l-a ajutat să pună pe umăr bocceaua cu lucrurile pe care i le furase, socotind că în acest mod i le dăruiește și ușurează sufletul aceluia om de păcatul furtului.

Unde nu este durere, nici întristare, nici suspin

Părintele Serafim a trecut la Domnul la 21 martie/ 3 aprilie 1949. Mormântul său a devenit loc de pelerinaj încă din primele zile după îngroparea starețului, cu 50 de ani înainte ca el să fie canonizat. Asemeni Părintelui Arsenie Boca, și Sfântul Serafim de Virița i-a îndemnat pe ucenici să vină la locul unde a fost îngropat pentru a primi ajutor, și mulțimi nesfârșite vin acum la Virița, căutând ocrotirea Sfântului.

Prin viața, faptele și cuvintele sale, Sfântul Serafim de Virița dovedește tuturor că Dumnezeu îi păzește pe cei ce-L aleg chiar și în mijlocul celor mai mari rele, cum i-a păzit pe cei trei tineri din Legea Veche în cuptorul cu foc. Cei care l-au cunoscut pe starețul de la Virița au pregustat în preajma lui acea Împărăție unde nu este durere, nici întristare, ci viață fără de sfârșit și, prin mijlocirea sfântului, avem nădejde că o putem pregusta și noi, cei care îi vom cere vreodată ajutorul.

Bibliografie:

Alexandru Trofimov, *Sfântul Serafim de Virița (1866-1949). Patericul Viriței*, Editura Egumenița, Galați, 2003;
<http://www.crestinortodox.ro/>.

Echipa: Tatiana Onilov, Eliza-Adelina Purcaru, Iulia Anamaria Mureșan, Romina Sopoian, Bogdan Herțeg, Nicoleta-Andreea Sicoe

Adresa ASCOR:
Biserica din Hașdeu 45
Cluj-Napoca

ISSN: 1224-0567

Redacția FILOCALIA:
Piața Avram Iancu, nr. 18,
Cluj-Napoca
Fax: 0264/595 300
revista.filocalia@yahoo.com